STAȚIA VISELOR • L. SURUGIU

COLECȚIA SCIENCE FICTION
///// 1.1
aprilie 2019

FLORIN PURLUCA • OVIDIU VITAN •
AUREL CĂRĂȘEL • SIMONA VLĂDĂREANU •
DAN NINOIU • DANIEL TIMARIU •
GWYDRIN FLORINDORE •

Invitație în viitor

de Aurel Cărășel

A scrie din nou despre ***literatura SF***, în acest minunat și straniu context cultural, în care știința și aliatul ei, tehnica, au transformat mediul social într-un mod atât de profund și de violent, încât un om obișnuit, trăitor la mijlocul secolului al XX-lea, ar considera că ne găsim într-o epocă aflată dincolo de cele mai îndrăznețe vise ale scriitorilor din acest domeniu, poate reprezenta un act de curaj. Sau, pur și simplu, un gest care subliniază o lipsă acută de subiecte interesante, despre care am putea, eventual, discuta.

Și totuși... Pentru că există un *totuși* pe marginea căruia m-am hotărât să brodez textul pe care-l citiți. Iar acest *totuși*, acest pretext, este rezervat revistei de science-fiction.

D.p.d.v. cronologic, istoricul literar al acestei perioade ar putea distinge trei etape în care revistele românești de profil au apărut, au evoluat și, în fine, au dispărut de pe scena literară.

Prima etapă vizează, sine-qua-non, perioada comunistă, care s-a dovedit extrem de restrictivă în privința publicațiilor de orice fel (nu numai science-fiction). O singură revistă, „Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice" a reușit, în ciuda unicității ei, să mențină și chiar să dezvolte interesul tinerei generații din acea vreme față de psihologia viitorului.

Cea de-a doua etapă se raportează la deceniul postrevoluționar, care a precedat intrarea societății în noul mileniu: inf-

zine, fanzine, prozine și reviste fără număr au invadat scena, majoritatea la fel de efemere ca și insectele efemeride, de la care provine denumirea (vezi „String", „Star Trafic SF", „Atlantida", „Jurnalul SF", „Anticipația – Colecția de Povestiri Științifico-Fantastice", „Planetar SF", „Omicron satelit", „Biblioteca Nova", „Paradox", „Nova 5.5", „Brain", „Aergistal", „Sfinx", „Cronaut", „Sigma", „Sfeno ++", „Nebuloasa 15", „467", „Antarg SF", „Android", „Quasar" ș.a.).

Cea de-a treia se întinde de-a lungul primelor două decenii din mileniul al III-lea și are în centrul atenției, cu precădere, revistele digitale. Nu chiar atât de multe precum cele dinainte, însă, în mod evident, mai consistente literar și mai longevive. O enumerare nu ar putea să fie decât parțială, dar e bine să fie făcută: „Sfera online", „Nautilus", „Gazeta SF", „Helion online", „Pro-Scris", „Fantastica", „Argos", „Galileo online", „Ficțiuni.ro" etc.

Privind retrospectiv, se poate afirma, cel puțin în privința ultimelor două etape cronologice, că lectorul român de literatură science-fiction are nevoie de reviste de gen. Asta ca să nu mai pomenim și mulțimea de bloguri de profil care, până la un punct, conțin și ele ceva din structura unei reviste. Această nevoie a intuit-o, foarte bine, maestrul Adrian Rogoz, părintele CPȘF, care scria într-un miniatural „Editorial", publicat pe coperta primului număr al revistei (vă mai amintiți, voi, vechii cititori de SF ai acelor vremuri minunate, de nuvela „Meteoritul de aur" a lui Octavian Sava?): *„În cadrul acestei colecții, al cărei prim număr a apărut, vor fi editate povestiri, nuvele sau romane cu caracter științifico-fantastic. Urmărind întâmplările extraordinare ale eroilor care, învingând mii de dificultăți, cuceresc culmile inaccesibile, pătrund în adâncul vulcanilor, plutesc pe munți de gheață sau zboară pe nave interstelare, cititorii noștri vor trăi alături de ei, vor cunoaște măreția idealurilor creatoare și puterea gândirii umane. Colecția noastră are drept scop să cultive la cititorii săi dragostea față de știință, curajul și perseverența necesară oricăror mari înfăptuiri."*

Au trecut peste șase decenii de la publicarea acestor idei și putem să afirmăm, fără nicio îndoială, că ele nu s-au schimbat deloc, deoarece tânăra generație de azi (cu toate gadgeturile electronice care au năvălit peste ea, pare-se chiar din acele scrieri de anticipație promovate de Adrian Rogoz) nu este cu mult diferită de cea a anului 1955: preadolescenții, adolescenții și tinerii din 2019 manifestă aceeași apetență pentru visare, pentru aventura în stare pură și pentru cunoașterea lumii în care trăiesc; își doresc la fel de mult să călătorească, să-și schimbe mediul în care trăiesc și să identifice metode noi de a-și ajuta semenii întru rațiune. Și, mai ales, vor să călătorească în spațiu, pentru că – nu-i așa? – trăiesc într-o lume în care știința și tehnica au făcut posibil acest lucru mai mult decât oricând. În următorii 3-4 ani, chinezii anunță revenirea omului pe Lună, iar la orizontul anilor 2030 americanii speră la realizarea începutului colonizării Planetei Roșii. Pentru prima misiune privată pe Marte s-au înscris, la preselecție, mai mult de 150.000 de doritori de pe întreg globul, ceea ce subliniază, o dată în plus, faptul că adolescenții de azi au, cu adevărat, la ce să viseze. Din rândurile lor vor fi selectați, fără îndoială, astronauții viitorului apropiat. Iar la înfăptuirea acestui vis ne propunem să întindem și noi o mână de ajutor. Noi, adică revista **Colecția Science-Fiction (CSF)**, pe care o țineți acum în mâini și ale cărei rânduri vă pregătiți să le citiți chiar acum.

Cum putem să o facem?

Simplu: oferindu-vă visuri despre acel viitor, mai apropiat sau mai îndepărtat, în care voi, adulții de mâine, veți locui și veți lucra pe planetele Sistemului Solar; în care veți contribui, așa cum scria A. Rogoz, la marile înfăptuiri ale speciei umane – veți învinge majoritatea bolilor umane, veți ajuta la prelungirea vieții până dincolo de pragul unui veac, veți umple și ultimele pete albe de pe harta geografică a Terrei, veți eradica sărăcia și foametea și, mai ales, veți contribui fundamental la diminuarea treptată, dar constantă, a celui mai mare flagel care roade civilizația umană – ***războiul***.

Iar visurile acestea dorim să le adunăm chiar din mințile voastre, pline de dinamism și de creativitate. Vă propunem o revistă în care voi înșivă s aveți posibilitatea de a vă contura viitorul, prin textele SF ca e așteaptă să le scrieți, prin grafica și pictura ce vă așteaptă în spațiul interstelar, în fine, prin toate ideile (minunate, fără îndoială) pe care le puteți așeza în paginile ei, conturând chipul unei lumi mai bune decât cea în care au trăit bunicii și părinții voștri. Nu va fi *cea mai bună dintre lumile posibile*, așa cum visa filosoful Wilhelm von Leibniz, dar va fi, în mod limpede, o lume mult mai rațională, întrucât știința va ajunge să dirijeze cea mai mare parte din viața societății.

Vă invităm, deci, dragi cititori, să fiți *cei mai buni locuitori* ai *celei mai bune dintre lumile posibile*, spre care vă promitem să vă conducem cu acest Nautilus al revistelor de science-fiction românești – **CSF**. Vă chemăm să construiți, alături de noi, o navă minunată, care să ne transporte într-o lume minunată. O lume cum numai în viitor puteți găsi. Pentru că viitorul nu este încă pătat de nimic. Pentru că în viitor, nimic rău nu a avut loc să se întâmple.

Ilustrație de Andrei Nicolescu

Stația Viselor

de Liviu Surugiu

Eleanor își setase telefonul să răspundă în orice situație, așa că Jeffrey nu se miră să fie conectați în timp ce ea dormea. Sunase de trei ori la rând și, cum device-ul era pe silențios, setarea realizase legătura fără a o trezi.

Se mai întâmplase și altădată – Ella petrecea mult timp imersată în subconștient –, însă Jeff refuzase continuarea apelului. De data aceasta nu reuși să închidă, cel puțin nu înainte să vadă *stânca*.

Femeia visa un câmp albastru-înstelat, în mijlocul căruia se afla ea, cu spatele. Putea fi cerul, oricum el percepea totul dintr-o perspectivă neutră. Eleanor purta o robă cu mâneci largi ce îi dezgoliseră brațele albe până la jumătate, așa cum le ținea în sus, într-un gest hieratic.

Deasupra plutea *stânca*, un asteroid de culoarea antracitului. Ceea ce făcea ca dimensiunea să-i poată fi apreciată era faptul că pe partea inferioară, în direcția brațelor ei, totemul avea prins un copil.

În clipa următoare, Jeff simți cum inima i-o ia razna. Pe *stâncă* era fiica lui, în vârstă de șapte ani.

Apoi, chipul copilului se schimbă. Lisa părea cu cel puțin zece ani mai mare și asta i se păru straniu. *Nu visăm decât chipuri sau amestecuri de chipuri pe care le-am mai văzut*, gândi Jeff. Iar fața aceea nu semăna cu nimic din ceea ce întâlnise. Era absolut nouă. Cu toate acestea, nu putea fi decât fiica sa din vii-

tor, fiindcă avea semnul pe obraz. *Ceea ce înseamnă că nici eu n-ar trebui să o pot vedea.*

Întrerupse legătura și chemă imediat dronnaderul. Mașinăria opri silențios în fața balconului, iar el sări direct în carlingă.

— Sector IV, strada-verticală A2, nr. 10! comandă cu glas tremurat.

Emoția îl copleșise. Eleanor nu trebuia să continue. Era a treisprezecea zi!

— Sector IV, partea opusă a Stației! se auzi pilotul automat. Traseu ideal: 9 km. Traseu real: 14 km. Ambuteiaje și devieri: 7. Durată estimată: douăzeci de minute.

— Dublează viteza, ceru. Cod de autoritate zero-unu principal.

Apoi, ca să nu mai piardă timp cu identificarea, își lipi de piept scanerul. În ciuda emoției, două bătăi de inimă fură de ajuns pentru a i se recunoaște amprenta. Dronnaderul porni în viteză prin tunelul aglomerat.

Cu toate că nu zbură prin cercul exterior, care era cel mai lung, dar și cel mai liber, și deși pe cercul mediu sistemul opri de câteva ori traficul pe străzile verticale special pentru el, Jeffrey Landis, comandorul Stației Spațiale America, ajunse prea târziu.

Polițiștii din sectorul IV executaseră ordinele și strada fusese invadată de dronnadere albastre, cu picioroangele lor articulate luminând portocaliu și intermitent. Intraseră la nr. 10, însă, după cum își dădu seama în timp ce parca, destinul se împlinise.

Coborî din carlingă și, tremurând, deschise capacul de pe targa prinsă lângă balcon.

Cu un geamăt, își retrase privirea de parcă ar fi întâlnit o alta, mult mai puternică. Însă nu erau decât două pleoape sub care împietriseră ochii ei.

Se gândi la Lisa, cineva trebuia s-o ia de la școală. Apoi își aminti că sunase deja de pe drum.

— La ce oră s-a întâmplat? întrebă, după ce, în sfârșit, îi atinse obrajii frumoși, dar livizi.

Erau prea reci. Roboții medicali stabiliseră, desigur, momentul decesului cu eroare de un minut.

— În urmă cu o oră, domnule! răspunse polițistul. Am extras cadavrul întrucât exista pericol de explozie. Geniștii au oprit în ultima clipă sistemul de alimentare al edificiului.

Se adunase toată lumea de pe strada-verticală A2. Oamenii stăteau dincolo de benzile luminoase, ușor înclinați, de parcă ar fi dat din cap cu mirare și ar fi rămas așa, cu toții, aplecați spre stânga.

— Imposibil, zise Jeffrey, încercând să-și controleze gesturile. Imposibil! Am vorbit cu soția mea în urmă cu un sfert de oră!

— Domnule?

— Am sunat-o... și am intrat în visul ei. Acum un sfert de oră soția mea încă mai visa!

Zece ani mai târziu
Prezent, 2056

Pământul apărea la fiecare două minute în dreptul hubloului, iar el își așezase fotoliul la o distanță astfel încât să-l vadă perfect încadrat în cristal. La 67.000 de kilometri de scoarța terestră nu mai exista noapte pentru Stația Spațială America. Singurele clipe de întuneric total erau cele patruzeci de minute de eclipsă solară la zece ore, cât dura o revoluție completă în jurul globului.

Cu o rază de 3.500 metri și treizeci de rotații pe oră, SSA obținea forța centrifugă pentru a da celor de la bord senzația unei gravitații terestre. Compartimentele rezidențiale erau situate pe cercul exterior, unde peste cinci mii de oameni pășeau cu tălpile în afară și capul spre centru. Asta în vreme ce axul conținea sondele spațiale Yarkovsky și, mai nou, fabricile în care se construiau, nemaifiind nevoie să le aducă de acasă.

Acasă...

Jeffrey Landis privi spre hublou, prinzând din nou apariția Pământului, cu oceanele sale albastre brăzdate de dungile albe ale norilor și reflexiile lor argintii. Apoi apăru emisfera australă, neagră ca noaptea, de parcă planeta și-ar fi schimbat axa, iar întunericul ar fi venit dinspre sud spre nord.

Sutana Pelerinului se rotea în aceiași nori de culoarea chihlimbarului, vechi de decenii, provocați de praful meteoriților. Nu mai erau două milioane de tone pe an care să înnegrească zăpada munților înalți ori regiunile polare. Pulberea cântărea deja însutit și nu mai avea timp să se depună. Cădea continuu în emisfera sudică, acolo unde două șuvoaie cenușii, *brațele lui Venus*, se înfășurau ca spiralele unei galaxii roșu-întunecate.

Reveni la raportul de pe display. Renunță să citească și, imediat ce se lăsă pe spate în fotoliu, programul trecu pe lectură automată:

— *La puțin timp după ce s-a depășit limita de douăsprezece zile, echipajul a intrat în panică și a cerut revenirea de urgență sub 67.000 de kilometri. A fost primul zbor fără probleme din ultimii douăzeci și trei de ani. Consiliul SSA a hotărât în unanimitate ca aceasta să fie limita de timp în care o navă cu echipaj uman...*

Închise ochii, obosit, și ascultă așa până la finalul documentului.

— Continuă să rulezi rapoartele în ordine inversă, rosti încet.

Programul își reglă tonul după al lui și trecu la următorul:

— *Raport 23/2055: Nava a trecut de Orbita V și a oprit în punct geostaționar, la 70.000 kilometri de Terra. Primele nopți au trecut fără incidente. În fiecare dimineață, la aprinderea luminilor, s-a constatat că toți membrii echipajului dormiseră, ca de obicei. Totuși, analiza bazei de date a arătat că, deși substanțele hipnogene au fost mai performante decât cele din trecut, astronauții au avut de fiecare dată un somn fără vise, dominat de unde cerebrale de tip Delta.*

Se ridică din fotoliu și porni spre hublou. Pe măsură ce se apropia, Pământul, până atunci perfect încadrat, păru că se depărtează, micșorându-se dincolo de cristal.

— *Activitatea din ziua a treisprezecea,* continuă programul în surdină, *a fost haotică și până seara au izbucnit primele acte de...*

Un semnal acustic îi întrerupse gândurile, dar și raportul. Reveni la pupitru.

— Comandor Landis, se auzi vocea ofițerului de cart, avem o avertizare de asteroizi în câmpul 4-V-4. Timp estimat, 30 de minute.

— Luați măsurile necesare! zise.

Ofițerul ezită o clipă. Evident că știa ce măsuri să ia și, de fapt, acestea erau supervizate de computerul central al SSA.

Mai era ceva.

— Domnule, avem un om în zonă.

Nu păruse deloc, până atunci, că urma să fie o zi în care să se întâmple *altceva.* Verifică în program numele ofițerului de cart. În clipa aceea încă nu știa că aveau să petreacă împreună o zi foarte lungă.

— Vershen, zise, cine a autorizat zborul? apoi se gândi că nu mai conta. Aduceți-l înapoi! ordonă.

— Asta încercăm, domnule! răspunse ofițerul. Doar că... a pornit *direct* spre formațiunea de asteroizi.

Lisa Landis primise alerta în același timp cu dispeceratul. Avea aceeași conexiune la sistemul de detecție al Stației, dar, spre deosebire de ofițerii de cart, nu pierduse timpul cu verificări. Urcase în monopter și plecase direct în zona 4-V-4.

„Trebuie să vorbim!" – îi reveni în minte vocea lui. *„Ai note din ce în ce mai mici la școală!"*

„Poate că e o iluzie... Poate că, în realitate, eu mă fac din ce în ce mai mare."

„Lisa... te înțeleg perfect."

Asta era problema. El înțelegea totdeauna perfect.

„Cei din jurul tău nu sunt perfecți, tată! Asta înseamnă că nu ne înțelegi deloc. Pe mine, una, cel puțin, eu așa simt, că nu mă înțelegi!"

„Lisa!"

„Nu sunt ca tine! Mai știi, poate totuși ar trebui să faci testul de paternitate?!"

De obicei o spunea când voia să fie consemnată în cameră, ca să scape de școală.

De data asta se abținuse de la orice comentarii. Doar că, în loc să plece spre Colegiu, luase liftul din antena exterioară, se cuplase la radiotelescop și așteptase, ca în fiecare zi, vestea cea bună. Și vestea venise: un câmp de asteroizi mari zbura direct spre Stația lor.

✧ ✧ ✧

Trecuseră două minute, *o zi pentru SSA*, gândi Jeff, iar ofițerul acela, Vershen, nu revenea cu informații. Chemă dispeceratul:

— Ați aflat cine e la bord?

— Nu încă, domnule. Este un monopter, deci nu poate fi mai mult de o persoană. Încă se verifică prezența tuturor persoanelor în zona Fabricii Yarkovsky și a Colegiului.

Jeffrey își încheie plimbarea prin cabinet și se așeză pe hublou, cu picioarele încrucișate, privind cum Sahara se scurgea printre gleznele lui mai repede decât nisipul într-o clepsidră antropomorfă.

Închise ochii, știind dinainte *ce* va revedea.

Eleanor moartă, în targa cu capac, când Lisa avea șapte ani.

El, separându-se de Eleanor, înainte ca Lisa să împlinească șase.

Lisa suflând în cele cinci lumânări de pe tort, exact când avaria întrerupsese mișcarea de rotație a Stației. Într-o secundă, lumânările aprinse pornind spre ea, ca niște ființe care voiau să se răzbune fiindcă încercase să le ia sufletul. Și, în vreme ce el și soția lui pluteau în imponderabilitate, nereușind să se apropie, ca-ntr-un coșmar, flăcările albastru-globulare arzând o constelație pe obrazul de copil...

Jeff tresări, privind spre display-ul de pe pupitru.

— Reia de unde am rămas! ceru pe un ton ridicat.

Programul continuă cu aceeași voce egală și inexpresivă, dar mai puternică:

— *Raport 21/2053: Echipajul a trecut de Orbita V, după cum a fost prevăzut în planul de zbor, direct în faza de somn, sub efectul noului hipnogen SD/K-9. Nu s-a întâmplat nimic neobișnuit la trezire. Nava a oprit la 90.000 km de Terra. Timp de douăsprezece nopți, conform programului, doi membri ai echipajului au luat în continuare substanțe cu efect neuroleptic, ceilalți doi nu. În ziua a treisprezecea, simptomele au apărut brusc, într-o fază avansată, la întreg echipajul.*

Treptat, glasul programului deveni monoton și comandorul își pierdu concentrarea. Clipi, privind în jur de parcă abia ar fi intrat acolo.

Pereții cabinetului încă arătau ca atunci când devenise al lui. Însă restul nu rămăsese la fel. Peste cinci mii de oameni, majoritatea tineri, sute de artiști, pictori, sculptori, modelau continuu interiorul Stației – fiindcă altfel n-ar fi putut trăi.

Fiecare Stație Spațială reflecta influențele culturale ale celor care o populau, așa că și SSA avea specificul ei. Zidurile păreau sculptate precum galeriile din interiorul unui vulcan în care lava s-a răcit luând forme coriolice, centrifugale. Intrând prin ferestrele enorme ca ale unei catedrale, razele Soarelui dezgoleau detaliile unei arte autocreate, o civilizație stranie, al cărei sens de a fi părea chiar arta. Aproape că devenea greu de distins între locuitorii acelei lumi și lumea însăși.

— *Raport 18/2050: În a treisprezecea noapte de zbor, în mod inexplicabil, blocajul motric nocturn al astronauților a fost dezafectat și toți patru au intrat simultan în stare de somnambulism. Au coborât din paturi și au tastat codurile de deblocare ale ușilor, pe care le compuseseră, ca de obicei, înainte de culcare. S-au întâlnit și s-au atacat pe punte, unde au pus în pericol siguranța navei. În noaptea următoare, violențele au revenit, cu atât mai grave cu cât nu mai folosiseră substanțe neuroleptice și toată lumea și-a pierdut nervii în mod conștient.*

✧ ✧ ✧

Jeff luă o minge de ping-pong de pe pupitru și o aruncă în perete. Sfera se întoarse, dar efectul Coriolis o făcu să descrie o elipsă ciudată în aer și să cadă lângă hublou, peste o grămadă de bile identice.

Se lăsă din nou pe spate, în fotoliul de piele.

— *...Raport 17/2049: Altercațiile au izbucnit în mod subit, în a douăsprezecea noapte, în ciuda sedativelor pe bază de noradrenalină. Doi membri ai echipajului au fost răniți ușor, iar ceilalți doi au suferit vătămări grave, în urma cărora unul a decedat până în zori...*

Când cometa C/2030 Sirikrishna intrase în sistemul solar, omenirea era deja pregătită. Se știa că alcătuirea monstruoasă avea un nucleu din piatră, iar Pământul nu urma să treacă doar printr-o coadă din particule de gheață sublimate de radiațiile solare. Așa că o așteptaseră lângă Marte.

În scurt timp, succesul armelor de la distanță se dovedise a fi unul relativ. După modelul centurii de asteroizi jupiteriene, între Marte și Pământ se crease un nor din peste un milion de fragmente. Și, curând, forța heliocentrică începuse să smulgă din el primii asteroizi, trăgându-i către următoarea planetă în drumul lor spre Soare.

Atunci fusese lansată Stația Spațială America. Apoi, a doua, Shenxian. Și a treia, Europa. Șapte asemenea minunății pluteau în jurul emisferei nordice a Pământului, de parcă un ceas gigantic și-ar fi pierdut rotițele dințate în spațiu. Șapte Stații orbitau apărându-și continentele și țările de atacurile care veneau dinspre Norul Sirikrishna.

Însă de teama fragmentării lor prea aproape de Pământ, asteroizii nu erau bombardați. Dimpotrivă, se folosea prima artă a omenirii. Stâncile din spațiu erau pictate.

— *Raport 15/2047: După unsprezece zile, lucrurile au scăpat de sub control. Membrii echipajului s-au trezit în alte zone ale navei, majoritatea cu răni grave. Ancheta a demonstrat că tot ei distruseseră camerele de supraveghere în timpul nopții. Ofițerul secund n-a mai*

fost găsit la bord, iar cutia neagră a arătat că sasul de evacuare fusese deschis din interior, la ora 0:40.

Ivan Yarkovsky, un rus din secolul XIX, observând cum hainele negre se încălzesc la soare mai tare decât cele albe, spusese cel dintâi că traiectoria unui asteroid putea fi afectată prin schimbarea culorii lui. Captată astfel, căldura soarelui radia înapoi în spațiul cosmic, generând o forță ce modifica rata de rotație a asteroidului și oblicitatea acestuia.

Un pachet de șase sonde-luminoase Yarkovsky lansate de pe stație se înfigeau ca niște harpoane în fiecare asteroid periculos, schimbându-i culoarea în nuanțe de gri, de la negru la alb, astfel încât putea fi dirijat în orice direcție. Traiectoria era însă una singură, Drumul Mătăsii, cum fusese numit culoarul pe care se înșiruiau cu toții ca niște perle în direcția Soarelui.

Evident, doar efectul YORP n-ar fi fost suficient. Fragmentele Norului Sirikrishna proveneau însă dintr-o cometă și aveau în compoziție gheață, astfel încât în zonele negre supraîncălzite apa dinăuntru țâșnea, sub formă de aburi, ca din duzele unor rachete. La sfârșitul vieții lor, asteroizii lăsau în urmă dâre lungi de particule înghețate, redevenind ceea ce fuseseră cândva: comete, de data aceasta în mâna omului.

Jeffrey Landis clipi obosit. Probabil că, tot gândindu-se la sondele Yarkovsky, ațipise câteva minute, fiindcă rapoartele erau mai vechi cu trei ani.

— *Raport 14/2046: A fost singurul an în care expediția a avut loc fără echipaj uman, la bord fiind doar un receptor artificial extrasenzorial clasa V, de ultimă generație. Eleanor Landis, expertă în activități extrasenzoriale, a fost conectată tot timpul cu nava. La sfârșitul programului, în ziua a treisprezecea, Eleanor Landis a mai intrat o dată, fără autorizare, în contact cu receptorul aflat dincolo de Orbita V. În mod inexplicabil, s-a sinucis.*

✧ ✧ ✧

Lisa privi înapoi. SSA se vedea ca un punct luminos în spațiu, o simplă stea care se mișca mai rapid decât altele.

Stațiile Spațiale n-aveau să mai facă față în câțiva ani. Tot mai mulți asteroizi scăpau prin rețeaua lor, pulverizându-se în emisfera sudică, semi-abandonată. *Sutana Pelerinului* creștea acolo în fiecare clipă, apropiindu-se de Ecuator.

Mutarea pe Marte rămăsese unica șansă. Nicidecum Venus, aflată pe Drumul Mătăsii. Numai ceea ce era dincolo de Norul Sirikrishna oferea siguranță. Cu alte cuvinte, Marte, planeta unde roboții tot construiau baze pentru oameni – iar oamenii tot întârziau să vină.

Cei care, în urmă cu un sfert de veac, deveniseră eroi prin simpla lor îmbarcare pe Stațiile Spațiale, ajunseseră să fie invidiați. Zece miliarde de oameni se refugiaseră în emisfera nordică din calea *Sutanei Pelerinului* și priveau în sus spre ultima lor speranță: Stațiile Viselor.

...Lisa tresări. Computerul semnaliza prezența a cinci asteroizi. Peste câteva clipe îi văzu cu ochiul liber. Semănau cu o escadrilă de bombardiere și veneau direct spre ea. Deci, spre Stație, ceea ce însemna că erau atrași de Pământ. Era o chestiune de secunde până când SSA avea să lanseze sondele. Pentru o clipă gândi, ce coincidență, cinci asteroizi, exact câte semne avea constelația de pe obrazul ei.

Își verifică încă o dată Head Up Display-ul de pe vizieră, pistolul cu piroane de la centură și rucsacul cu rezerve de oxigen.

Depresuriză carlinga, apoi deschise și privi direct spațiul. Doar cristalul subțire al vizierei o mai despărțea de el.

Își cercetă mănușile, brațele și cât putu din propriul costum EVA. Jumătatea stângă era luminată de Soare. Stelele nu se vedeau într-acolo. Cealaltă jumătate, partea dreaptă a costumului, era în umbră, iar aștrii îl conturau în toată puterea lucirii lor. Și atunci înțelese, pentru prima oară, că stânga ei era ziua, iar dreapta era noaptea. Aproape că-i veni să strige. Sunt Lisa Landis și am devenit o nouă lume! Nu se gândise niciodată până atunci că un astronaut ieșit în spațiu, direct în razele Soa-

relui, are tot timpul propria lui zi și propria lui noapte, iar răsărituri și apusuri se învârt în jurul său.

Cele cinci roci erau tot mai aproape. Le urmări înfiorată traiectoria tăcută, zeci de tone de piatră aducând moartea pe Pământ. Aveau să le întâmpine treizeci de sonde costisitoare. Într-adevăr, era mai simplu pentru omenire să ridice o civilizație din nisipul marțian, decât să rămână mereu în calea asteroizilor.

Doar că revenirea în spațiu, la atâția ani după ultima aselenizare, dusese la o descoperire înfiorătoare. *„Marte 1"*, zbor cu echipaj uman, trecuse dincolo de 67.000 km într-o simulare care ar fi trebuit să dureze trei luni. După numai două săptămâni, omenirea avusese cea mai mare surpriză din istorie.

✧ ✧ ✧

Jeffrey oftă. Nu se întâmpla nimic de ani de zile. Încercările de a supraviețui dincolo de Orbita V eșuau mereu în același fel.

Singurul lucru care evolua era Norul Sirikrishna. Pe lângă evadările individuale ale asteroizilor, Soarele capta, încet dar sigur, întregul conglomerat, aducându-l din ce în ce mai aproape de Pământ.

Închise ochii, ascultând în continuare vocea egală, fără inflexiuni, a programului.

— Raport 9/2041: S-a experimentat ideea unor capsule speciale la bordul navei, fiecare subiect fiind complet izolat, inclusiv față de sine însuși. Cu toate că după o săptămână membrii echipajului au intrat în mod voluntar în capsule, evoluția lor a fost critică. Astfel, deși imobilizați și trecuți în mod automat pe perfuzii, la întoarcere astronauții au prezentat numeroase răni. Una din ipoteze – neacceptată oficial – a fost că și-au generat echimozele în mod subconștient, explicația fiind că și ceea ce se întâmplă ca rezultat al acțiunii unui factor extern, este, în cele din urmă, tot efectul ruperii unor țesuturi și legături nervoase interne...

Omenirea zbura din nou. Și avea să continue până la găsirea unei soluții. Niciun alt zbor în afara celui cu echipaj uman nu era relevant. Fiindcă ceea ce trebuiau să ducă pe Marte nu erau roboți, maimuțe ori câini. Oamenii aveau nevoie să depășească cea mai stranie barieră inventată vreodată de natură.

— *Raport 5/2037: La bord s-au aflat voluntari special antrenați. Însă, deși pe Pământ dețineau recorduri de până la 120 de ore fără somn, în spațiu, dincolo de 67.000 kilometri, după a douăsprezecea noapte a început să se manifeste sindromul Amorpheus.*

În 2034, se înrolase voluntar pe SSA, să vadă cu ochii lui Orbita V sau așa-zisa Orbită a Viselor, oricum greșit numită astfel, fiindcă, în realitate, era o sferă.

Redeveni atent la lectura următorului raport.

— *Raport 2/2034: Cea de-a doua expediție-experiment a trecut fără probleme de Orbita Viselor. Nu s-a înregistrat niciun acces violent în timpul zborului, fiindcă, deși hipnogenele nu au provocat un somn cu vise, subiecții au fost total inactivi. Sedarea puternică a indus însă în eroare asupra capacității de rezistență a acestora, astfel că, după treisprezece zile în care au zburat sedați tot timpul, patru din cei cinci membri ai echipajului nu s-au mai trezit niciodată. Două luni mai târziu, într-un sanatoriu din Florida, au murit în somn. Al cincilea, tânărul astronaut Jeffrey Landis, a supraviețuit.*

Tragedia era că niciun zbor nu putea ajunge pe Marte în mai puțin de două săptămâni. Iar tehnologia criogenizării rămânea în continuare o imposibilitate. Suntem prizonieri, își spuse. Prizonieri pe planeta Pământ.

— *Raport 1/2033: „Marte 1" a fost recuperată în largul coastelor filipineze, la mare distanță de zona în care s-a încercat amerizarea ei. Comandantul se afla mort în cabină. Secundul și-a zburat creierii cu un pistol de prins bolțuri, în timp ce era scos din carlingă. Ceilalți doi astronauți n-au mai fost găsiți niciodată. Misiunea, care trebuia să dureze trei luni, a fost adusă înapoi de la centrul de control terestru. Nu se știe aproape nimic despre ce s-a întâmplat începând cu ziua a treisprezecea. În locul Jurnalului de Bord, pe hard a fost desco-*

perită doar o înregistrare video în care cei patru membri ai echipajului se automutilau.

Ajunsese la un document fără versiune audio, așa că reveni la pupitru, să citească.

De atâta vreme căuta o conexiune, un secret ascuns în șiragul de întâmplări din ultimul sfert de secol. Începutul era însă mai vechi, în 2020, când ultimul astronaut pe Lună povestise despre ceva ce se întâmplase cu alți 49 de ani în urmă. Ajuns la vârsta de 85 de ani, Harrison Schmidt, senator SUA, scrisese ceea ce avea să devină Raportul Zero.

„Am aselenizat în 11 decembrie 1971, în apropiere de Montes Taurus din Marea Serenitates, unde am rămas timp de douăzeci și două de ore, trei minute și cincizeci și șapte de secunde.

Apollo 17 a fost ultima misiune pe Lună și cea mai lungă dintre toate: douăsprezece zile și treisprezece ore de la plecare până la întoarcerea pe Pământ. Cred că acesta este un aspect important.

Niciunul dintre cei care au pășit acolo înaintea mea nu a fost întrebat vreodată cum a dormit ori dacă-și aduce aminte vreun vis. Nimeni n-a vorbit despre asta, de la Rusty Schweickart la Eugene Cernan. Iar acum e prea târziu, au murit aproape toți. Puținii care mai trăiesc sunt mai bătrâni decât mine și nu-și mai amintesc.

Eu însă nu am uitat.

Am adormit pe Lună, fără nicio îndoială, în noaptea aceea.

Apoi, ani de zile am simțit în mine un gol. De fapt, mai mult de atât. Ceva anume nu se întâmplase. Un lucru de care nici nu suntem conștienți că ni se întâmplă mereu, fără de care putem înnebuni. Nu visasem. Avusesem mai multe ore de somn pe Lună, însă complet fără vise.

În acel decembrie 1971, când mă trezisem acolo, în Marea Serenitates, mă trezisem ca din moarte. De parcă aș fi murit. Aveam impresia clară că dintr-un asemenea somn nu trebuia să mă mai întorc."

Termină de citit și rămase așa o vreme, cu ochii închiși, parcă vrând să-i deschidă peste o altă lume, haotică, greu de vizitat. Somnul este fratele mai mic al morții, își spuse, și doar visele îl conving să ne dea drumul înapoi.

✧ ✧ ✧

— Comandor Landis!

Era Vershen.

— Dronele de intercepție au descoperit monopterul în zona 4-V-4. Plutește în derivă, la distanță în creștere față de grupul de asteroizi.

— Văd că aceștia au fost deja marcați, observă Landis.

— Întocmai, domnule, se depărtează în mod controlat de zona 4-V-4 spre Drumul Mătăsii.

Vershen făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Ne pregătim să remorcăm monopterul. Conform informațiilor, pe SSA lipsește o singură persoană.

— Credeam că mai întâi trebuia să mi se spună mie, zise Landis încruntându-se.

— Consiliul a hotărât să abordăm naveta în cunoștință de cauză, domnule. Spre a fi... cât se poate de atenți.

— Cine este la bord?

— ...Lisa Landis.

În jurul pupitrului din cabinet se proiectară rapid membrii Consiliului. Purtau uniformele de ceremonie și Landis știu că o făceau în semn de respect față de el. Apărură și imaginile a doi instructori de la Colegiu, pe care îi cunoștea doar din holograme.

— Domnule Amiral, își înclină Jeffrey capul, apoi salută restul semicercului luminos din fața lui.

— Comandor Landis! răspunse un bătrân cu ținută demnă și chip binevoitor. Contele Strawinski nu a vrut să ia parte la Consiliu. Declarația lui de acum câteva clipe a fost „dacă Jeffrey Landis nu poate avea grijă de propria fiică, atunci cum poate avea grijă de noi?".

— Contele George Strawinski este subiectiv, domnule, răspunse calm Landis.

— De acord cu tine, zise Amiralul. Știm cu toții că ginerele lui vrea să-ți ia locul. I-am spus încă o dată contelui că asta va fi posibil, însă numai după ce vei fi avansat în rang.

Ceilalți membri ai Consiliului dădură din cap în semn de încuviințare.

— Nu-ți ascundem, însă, continuă bătrânul, că în acest moment Marele Senat al celor Șapte Stații e cu ochii pe noi. Tocmai am primit profilul psihologic al Lisei.

Apăru o nouă hologramă.

— Se presupune că până acum pilotul automat al monopterului a făcut totul, vorbea femeia din înregistrare. De aici înainte e numai hazard. Iar pe baza hazardului nu putem intui ce are de gând Lisa Landis.

— Ce vrea să spună? întrebă Jeff.

Cei doi instructori primiră încuviințarea să vorbească.

— Lisa a dovedit în ultima vreme deficiențe mari de concentrare, vorbi primul.

— Credem că e un sindrom congenital activat tardiv, adăugă celălalt.

Jeffrey deschise gura, dar renunță la întrebare. Nu găsise nicio formă de a o spune în termeni rezonabili, așa că ridică doar din sprâncene.

— Domnule! răsună vocea lui Vershen. Dronele interceptoare au deschis monopterul. Lisa Landis nu se află la bord.

Comandorul SSA se întoarse spre hologramele celor doi instructori:

— Ce aveți de zis?

Își dădu seama că era aproape triumfător.

— Tipic pentru domnișoara Landis, răspunse primul instructor.

— Vedem asta des, când dronnaderul ei ajunge la Colegiu, adăugă celălalt.

Landis se aplecă peste stația de lucru a pupitrului și rosti:

— Vershen, ai luat în calcul că fiica mea se joacă de-a v-ați ascunselea printre asteroizi?!

— Domnule, răspunse ofițerul de cart, nu o recepționăm nicăieri. Are sistemul de radiolocație închis.

Singurul om în carne și oase din încăpere se așeză în fotoliu, apăsându-și tâmplele. Încă nu putea să creadă că ceea se întâmpla era adevărat. Trecuse atât de repede de la o stare la alta – deși pe dinafară părea mai neclintit decât un sfinx.

Oare ce anume o determinase pe Lisa? De ce plecase cu monopterul și de ce ieșise din el? Avea nevoie să înțeleagă asta, ca să mai poată gândi.

Pentru prima oară își dădea seama că știe foarte puține despre fiica lui.

✧ ✧ ✧

Lisa Landis zâmbi, gândindu-se că ani de zile după aceea, la Colegiu, se va vorbi doar despre asta. Își calculase atât de bine traiectoria încât se lipise ca un fulg de nea de asteroid.

Verifică pironul. Era bine prins de roca al cărei diametru îl apreciase la patruzeci de metri.

Văzu în apropiere una dintre cele șase sonde care loviseră asteroidul. Dacă mai întârzia, sistemul s-ar fi activat, iar stânca ar fi luat-o deja spre Drumul Mătăsii înainte ca ea să aibă timp să se cupleze.

Sistemul automat al SSA era perfect. Nimeni, nici măcar tatăl ei n-ar fi putut interveni în programul de apărare planetar spre a o salva. Era incoruptibil, tot ce conta fiind siguranța Pământului.

Își strânse mai bine chinga costumului de pironul împușcat în rocă. Așa cum se afla, pe spate, părea un profet răstignit pentru erezie, un Sisif cu umeri firavi de copil purtând prin spațiu povara întregii omeniri.

Sondele-harpon începură să pulseze și în câteva secunde terenul din jur deveni, din antracit, alb-luminos. *Mă aflu exact unde am calculat,* gândi privind sonda din apropiere care lumina ca o baliză unduind în valuri lângă o plajă. *Voi muri cu fața spre Soare.*

N-ar fi fost deloc în regulă pe partea întunecată, unde asteroidul se supraîncălzea, devenind un iad plin de gheizere spațiale.

Spre uimirea ei, descoperi că deja se vedeau ultimele roci din Drumul Mătăsii. Asteroidul era mare, iar suprafața sa radia mai multă căldură în sens opus decât toate rocile deviate în ultimele zile.

Coada spre infern nu era o linie dreaptă, așa cum mulți și-ar fi putut închipui. Forța Soarelui o făcea să descrie o elipsă alungită spre el.

Sparse între dinți pilula sedativului.

Totul se petrece în timpul fazei REM a somnului, gândi în timp ce aștepta să adoarmă, *atunci când ar trebui să apară visele. Deși uităm aproape totul, visăm în fiecare noapte. În mod obligatoriu, visăm. Fără vise nu putem supraviețui mai mult de douăsprezece zile nicăieri, nici în spațiu și nici pe Pământ.*

Gândurile începură să i se învârtă în minte, tot mai relaxate, ca niște păsări pregătindu-se să iasă din colivie.

Ce ironie, își spuse, tocmai visele, care ne-au dat primele idei, primele povești despre zborul în spațiu, să împiedice transformarea lor în realitate!

Am nevoie de un vis, șopti, apoi adormi.

✧ ✧ ✧

Se trezi brusc, suflând greu. Banda de absorbție de pe frunte era plină de transpirație. Își trecu limba peste buzele uscate. Parcă dormise milenii, zburând la ani-lumină și întorcându-se înapoi în același trup.

Din fericire, nu trecuse atâta. Head Up Display-ul de pe vizieră anunța că alarma o trezise la ora programată, după exact 70 de minute, cât avusese nevoie să ajungă în faza REM.

Un fâșâit o făcu să tresară – se conectase penultimul rezervor de oxigen. Porni antena de pe rucsac. Respiră prelung, controlat, și începu să emită:

— Data 1.03.2056, 4:20 SSA Time. Sunt Lisa Landis și emit direct din spațiu. Spațiu despre care cred că ar trebui să ne temem mai puțin. E primul nostru cămin, cel din care venim. Și nu toate radiațiile sunt rele. *Radiația cosmică de fond* ajunge în mod constant pe Pământ. Așa cum voi demonstra în continuare, declar și susțin că această radiație e responsabilă de apariția viselor într-o perioadă când atmosfera, vulnerabilă după căderea unui enorm meteorit, a fost mai ușor de străbătut. Atunci au apărut prima oară visele în creierul mamiferelor, împingându-le spre o nouă fază evolutivă, cea în care gândesc și în timp ce dorm. Visele au fost motorul suplimentar al evoluției creierului.

Lisa se opri o clipă. Dacă ar fi spus asta la Colegiu, ar fi fost dată afară. Tocmai de aceea venise până acolo, pentru a o demonstra.

— Radiația de fond nu e doar o lumină-relicvă, remanența exploziei care a dat naștere Universului. Nu e doar *radiația lui Dumnezeu*, vizibilă ca niște paraziți pe ecranele televizoarelor vechi cu tub catodic. E cea care ne-a făcut să ajungem într-o nouă fază evolutivă. Atunci când plecăm cu plumb o navă împotriva razelor cosmice, oprim și radiațiile de fond. Va trebui găsită o soluție spre a le separa.

Făcu altă pauză, apoi rosti clar:

— Dar asta nu e totul. M-am întrebat mereu de ce pe vechea Stație Spațială Internațională astronauții rezistau mult timp. Apoi mi-am dat seama că la 400 km altitudine, măsurile de protecție nu erau atât de mari, iar radiațiile de fond puteau ajunge la ei. Pentru că, vedeți... Orbita Viselor nu există. 67.000 km este o limită stabilită doar de Temerile noastre. Navele ar avea probleme și sub această barieră. Ceea ce le salvează mereu e faptul că, după misiunile anuale ritualice, revin ***la noi***. Iar noi supraviețuim pe Stația Viselor fără radiația de fond fiindcă suntem mulți și suntem ***împreună***. Împreună putem visa! Putem pleca spre Marte. Trebuie doar să avem curaj să ne mișcăm de pe orbită. Vom descoperi că nu există nicio limită pentru visele noastre!

Se abținu cu greu să nu plângă.

— Îmi pare rău, tată. Aș vrea să te aud acum, chiar dacă asta ar însemna doar să mă certi. Să te aud până în ultima clipă. Dar trebuie să-ți spun că tot ceea ce ai auzit mai devreme nu e doar teorie. În urmă cu puține clipe, am visat dincolo de Orbita Viselor, iar împreună cu această emisie trimit, ca probă, înregistrarea undelor mele cerebrale. Am visat-o pe mama. Mi-e dor de ea, mi-e dor de voi doi, împreună.

Ultimele cuvinte ale Lisei se auziră tot mai încet, până deveniră o șoaptă:

— Mi-ai spus mereu că mama a murit visând. Și că tu crezi că a visat și după. Că doar atât a mai rămas din ea, ca lumina unei stele care s-a stins demult și totuși ne vizitează în fiecare seară.

Jeffrey Landis așteptă zadarnic să mai urmeze ceva. Nu se mai auzi nimic.

Sursa semnalului se depărtase prea mult. Și, în vreme ce membrii Consiliului începură să vorbească toți deodată, lăsându-se cuprinși de entuziasm, el se așeză în fotoliu, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

✧ ✧ ✧

Aproape că se sperie când îl auzi. Nu se așteptase. Știa că antena de pe SSA era puternică, dar subestimase puterea de recepție a celei de pe propriul costum.

— Lisa! Lisa, mă auzi?

— Tată?

— Prima întrebare: de ce nu ai ancorat monopterul de asteroid?

— Nu puteam risca să-mi afecteze experimentul. Altminteri, aș fi încercat în exteriorul apropiat al Stației... Mi-ați mai fi dat o a doua șansă?

— Lisa Landis! interveni Amiralul, spre surpriza tuturor. Consiliul a înțeles demonstrația ta și o aprobă. Deja ne gândim

la un experiment în care voluntarii să fie izolați două săptămâni în buncăre de plumb pe Pământ. Dacă rezultatele vor fi identice celor de pe nave, înseamnă că, într-adevăr, *radiația de fond* e cea în lipsa căreia nu putem visa.

— Iar în viitorul apropiat, vorbi Jeff, vom îndrăzni să mutăm pentru prima oară o Stație Spațială dincolo de Orbita Viselor.

— Atunci..., se auzi vocea slabă a Lisei, ne putem lua la revedere... fără să fie nimeni supărat?

— Doar nu te-ai gândit să scapi așa ușor? exclamă Jeffrey. Nu-ți dau voie să pățești nimic! Ești fiica mea, ok? Te vom aduce înapoi.

Vocea ei veni cu întârziere, fără prea mult curaj:

— Tată? Stația nu dispune de mijloace care să mă urmeze până aici. Nu cu viteza asta și nu atât de departe.

— Lisa, ascultă-mă! Știi că nu putem interveni în programul Yarkovsky. Am risca să deviem toți asteroizii aflați pe Drumul Mătăsii. În schimb, au fost făcute unele calcule... Poți ajunge la cea mai apropiată sondă?

Privi spre stânga, încercând să-și dea seama la ce distanță se afla baliza care lumina totul în jur.

— Dacă am ajuns până aici..., zâmbi ea, da! Sunt zece metri.

— Nu trebuie decât s-o rotești puțin. Asta o va deconecta de la programul Yarkovsky și toate celelalte sonde vor putea fi manevrate din dispecerat. Te aducem înapoi!

Lisa Landis trase aer în piept. Sacrificiul luase o turnură nouă. Nu se mai afla pe un drum fără întoarcere. Și abia acum simțea teama, când știa că are șanse de a supraviețui.

— Lisa, cu permisiunea Consiliului, avem câteva secunde doar pentru noi, se auzi Jeff.

Ea se abținu cu greu să nu izbucnească în mii de cuvinte. Avea atâtea să-i spună!

— Lisa, nu noi trebuie să mergem spre mama. Eleanor trebuie adusă înapoi. Iar asta putem s-o facem doar trăind. Doar așa o putem păstra. Înțelegi?

— Da, răspunse ea dând din cap, cu ochii în lacrimi. Da.

Se gândi că trebuia inventată o bandă de absorbție pe obraji, pentru copiii plângăcioși care fug în spațiu.

— Și vreau să mai înțelegi un lucru, Lisa. Întotdeauna, dar întotdeauna, am avut încredere în puterea ta.

Emisia privată se încheie și mai multe voci, ale inginerilor tehnici, interveniră în același timp:

— Lisa, Lisa Landis...

Ar fi vrut să mai vorbească măcar o clipă cu Jeff. Nu comunicaseră prea bine niciodată. Dar niciodată nu-și dorise atât de mult să-l audă, avea o nevoie aproape disperată să rămână cu el.

Trecu ceva timp până când redeveni atentă la inginerii de zbor:

— Analizăm modalitatea în care poți ajunge la cea mai apropiată sondă Yarkovsky! Avem nevoie să știm ce echipament ai cu tine, Lisa Landis! Încearcă să numeri rotațiile asteroidului luând ca reper Pământul sau Soarele. Trebuie să ții cont de faptul că există și o oscilație separată...

Era procedura standard de salvare, își făceau datoria.

— Aici Lisa Landis, recepție! îi întrerupse. Voi face singură calculele. Tot ce știu acum este că în fiecare secundă dispar cu încă 50 de kilometri din peisaj și nu am timp de pierdut.

În plus, trebuia să economisească energia costumului tip EVA, așa că înghiți în sec și opri conexiunea radio.

Liniștea totală aproape că o copleși. Nu mai avea aceeași stare de dinainte, când credea că se află pe ultimul drum. Misiunea de salvare a omenirii se încheiase, începea lupta pentru viața ei.

Strângând din dinți, își închipui că e acasă și-și face temele. Se afla pe podea și trebuia să ajungă dintr-un punct în altul, fără a merge, dar și fără a o părăsi nicio clipă.

Scoase pistolul de la centură. Avea încă șase bolțuri-piron în încărcător. La o anvergură a brațelor egală cu înălțimea, minus plierea degetelor, asta însemna zece metri. Era maximum cât ar fi putut să se rostogolească, prinzându-se dintr-un

bolț în altul. Nu avea voie să greșească nici un centimetru, asta dacă nu cumva greșise deja estimând distanța până la sonda-harpon.

Cu o coardă totul ar fi fost simplu, însă renunțase la dotările standard ale costumului EVA în favoarea autonomiei. Putea totuși să se apropie rostogolindu-se cu brațele deschise, ca un copil care face îngeri de zăpadă pe burtă și pe spate. Să tragă pe rând, cu mâna stângă, apoi cu dreapta, prinzând de fiecare dată pistolul la centură înainte de a se răsuci cu fața în sus și în jos.

Trase adânc aer în piept și începu. Nu era greu, nu trebuia să i se pară că e greu. Se afla pe podea, pe podeaua din camera ei.

Obținu prima împușcătură la o distanță perfectă, exact unde ajunse cu cealaltă mână, nu mai aproape, dar nici mai departe. De data asta, după prima oprire, se afla cu fața în jos – dacă putea numi *jos* suprafața asteroidului. Urma să tragă mai ușor acum, ceea ce se și întâmplă, iar împușcătura ieși perfect, la exact 1,6 metri în dreapta.

Când se prinse din nou de piron, cu spatele lipit de stâncă, simți că o să fie mai greu decât prima oară. Un mic dâmb îi ținea brațul spre exterior, pe lângă faptul că trebuia să tragă ținând pistolul invers, spre înapoi. În plus, era stângace, iar acum pistolul se afla în mâna dreaptă.

Și, într-adevăr, pe jumătate rată. Era cu o jumătate de metru mai departe. Țipă de furie, apoi simți că se sufocă. Îi luă un minut să se liniștească.

Trebuia să sară, fără teamă de viteza asteroidului. La urma urmei și ea avea aceeași viteză. În plus, își făcu singură curaj, câștiga o jumătate de metru. Poate că avea să-i folosească mai târziu.

Cu toate acestea, nu era deloc simplu. Altminteri s-ar fi lăsat de la început să alunece pe lângă suprafața rugoasă a asteroidului, până la sonda-harpon. Numai că stânca aceea uriașă, posedată de efectul YORP, avea o rată de rotație și o înclinare

axială pe care nu le putea prevedea, așa că singura soluție era un „bouldering" efectuat cu maximă atenție. Orice întrerupere a contactului cu terenul, fără a fi asigurată, o putea azvârli în necunoscut.

Sări, răsucindu-se în același timp.

Aproape că închise ochii când reuși să se prindă de piron, pendulând ca un tablou agățat într-o copcă ce nu se află la jumătatea ramei. Abia atunci emoția o cuprinse cu adevărat și începu să tremure. Dacă ar fi ratat?

Trase din nou, de data asta bine. Vizibilitatea era perfectă. Nu-și închipuia cum ar fi reușit fără lumina de care se apropia tocmai spre a o stinge.

Mai avea două piroane în încărcător și trei metri până la sondă.

Atunci se întâmplă. Pistolul avu un recul necontrolat și o aruncă înapoi, în vreme ce mâna cealaltă îi scăpă de pe piron. În câteva clipe ajunse la douăzeci de metri distanță.

Inima îi bătea cu putere, făcând sângele să-i vâjâie prin urechi. Dumnezeule, era *singură* în vidul rece și negru!

Cum avea să se întoarcă?!

Cu fiecare clipă se depărta de asteroid. Aparent lent, într-un fel de vals cosmic.

Însă și ea și stânca zburau, împreună, cu 180.000 de kilometri pe oră, ca două gloanțe trase unul după altul.

✧ ✧ ✧

Trecuse prea mult timp de când legătura fusese întreruptă și nici măcar nu aveau certitudinea că Lisa se deconectase în mod voit. Singurul lucru de care puteau fi siguri era că tânăra se apropia de Soare cu cincizeci de kilometri în fiecare clipă.

— Comandor Landis, vorbi Amiralul. Știi cât te apreciem. Te rugăm să abandonezi cabinetul și să te retragi pentru câteva zile. Nu se mai poate face nimic. Avem nevoie de tine.

Unul din instructori adăugă, pe același ton plin de respect:

— Pe lângă faptul că ar fi o misiune grea pentru orice astronaut cu experiență... problema Lisei e că nu se poate concentra.

— Nu se poate descurca nici în cele mai simple situații, adăugă celălalt instructor. La școală refuză să rezolve până și testele cele mai ușoare.

— Nu mi s-a spus nimic până acum, vorbi Jeffrey cu glas surd.

— Conducerea Colegiului nu a dorit să vă încarce cu aceste griji suplimentare...

— Suplimentare? zise Landis, nereușind să-și mai ascundă furia.

Trase aer în piept.

— Fiica mea refuză un test doar atunci când e prea simplu pentru ea!

✧ ✧ ✧

Cel puțin, din recul nu căpătase mișcare de rotație. Rămăsese cu fața spre asteroid.

De la distanța aceea vedea aburii care țâșneau cu presiune din partea cealaltă, transformându-se instantaneu în particule de gheață, pe kilometri întregi în urmă. Stânca redevenise o cometă.

Ținând pistolul cu stânga, Lisa puse țeava în dreptul brățării de la mâna dreaptă și ținti cu grijă cât mai aproape de sondă. Exista șansa ca pironul să nu treacă în întregime prin brățară și să o tragă după el, spre asteroid. În același timp, rămânea riscul ca reculul să fie tot necontrolat și să o arunce din nou, mai departe de stâncă. Trebuia să abandoneze pistolul într-o sincronizare perfectă cu împușcătura – oricum, era ultimul piron. Ultima încercare.

Trase, aruncând arma în același timp.

Instantaneu, brățara aproape că fu smulsă de pironul care țâșni cu forță, trăgând tot trupul după el. O clipă mai târziu se afla pe asteroid, lângă sonda-pilot, orbită de lumina acesteia.

Brațul drept îi zvâcnea din pricina impactului, însă victoria era mai puternică decât orice durere. Își scoase cu greu mâna de pe brățara prinsă în piatră și se agăță de sonda Yarkovsky.

✧ ✧ ✧

Holo-Consiliul se retrăsese, cu instructori cu tot.

Jeff își dusese palmele spre piept, pe jumătate rugându-se, jumătate apăsându-și inima. Dumnezeule, de ce? De ce Lisa?

Într-un târziu își răspunse singur, aproape plângând.

Fiindcă doar un copil ar fi putut avea o asemenea idee. Fiindcă doar gândurile lui puteau fi atât de pure încât să-și înțeleagă propriul subconștient. Fiindcă doar un copil putea reda visele celor mari.

Vocea Lisei răsună atât de clar încât Jeffrey tresări:

— Tată! Tată, mă auzi?

— Dumnezeule, Lisa! Ai vrut să mă omori?

— Știi că-mi place să-mi fac temele singură.

— Sistemul spune că n-ai anulat sonda-pilot!

— Nu se clintește. Oricât de tare aș trage. Oricâte picioare i-aș da.

Evită în ultima clipă să mai adauge ceva.

— E prea bine prinsă, tată! N-o să puteți prelua controlul, știu... dar am o soluție!

— Lisa?

— Spune-mi ce se întâmplă acum!

Jeffrey nu avea încă de unde să știe, dar Lisa Landis îmbrățișase baliza luminoasă, acoperind-o ca o meduză strânsă în jurul prăzii. Doar câteva raze subțiri mai treceau printre mănușile și brațele ei ori prin dreptul taliei. În rest, toată acea parte a asteroidului devenise neagră ca noaptea.

În puțin timp, ieși din rând, abandonând Drumul Mătăsii, în vreme ce Vershen evalua din dispecerat traiectoria.

— Calculele arată că trebuie să lași lumina să acționeze din două în două secunde, Lisa! vorbi Jeffrey. Rezervele de apă din

rocă sunt pe sfârșite, dar încă o mai poți controla. Te îndrepți spre noi, iar orbita e prea joasă...

— Am înțeles, răspunse ea.

De la distanță, asteroidul începu să pâlpâie ca o stea văzută prin atmosfera terestră.

— Domnule, se auzi vocea ofițerului. Traiectoria asteroidului trebuie corectată.

— Nimeni nu e perfect! replică Landis.

Trăise să se audă spunând asta.

— Se apropie prea repede, continuă Vershen. Ne temem că va trece *pe sub noi* și va fi captat de Pământ, domnule.

Îi luă mult să înțeleagă, de parcă ar fi avut mintea blocată, dar atunci când o făcu, Jeff începu să tremure. Nu se gândise la asta nicio clipă..

— Comandor Landis, asteroidul depășește 25 de metri, iar Consiliul a decis bombardarea lui.

Consiliul! De aceea se retrăseseră, spre a evita o înfruntare cu el.

Jeffrey reuși cu greu să vorbească:

— Lisa... Ești aproape și gravitația Pământului e prea mare, iar efectul YORP nu mai poate funcționa. Ne gândim la altă soluție...

Încă nu-i spuse. Nu-i zise că trebuiau să pulverizeze asteroidul. Că nu puteau expune milioane de vieți de la sol pentru una singură, din spațiu. Și nici nu-i voi spune, gemu Landis în inima lui ruptă în două. Voi vorbi cu ea până în ultima clipă, iar butonul va fi apăsat exact atunci. Fiica mea nu va suferi niciun moment.

Apoi inginerii tehnici comunicară altceva și, în prima clipă, Jeffrey simți că se cutremură de bucurie.

— Nu mai e nevoie să bombardăm *asteroidul LL-1*, domnule.

Îi dăduseră și nume, numele ei! De emoție, uită să mai închidă canalul cu Lisa.

— Unghiul sub care intră în atmosferă îl va transforma într-o stea căzătoare, comandor Landis. Va arde în întregime, înainte să atingă Pământul.

— Tată, te rog, nu plânge! se auzi glasul Lisei umplând tăcerea lui. Stelele au hotărât mereu destinele. Să devii o stea căzătoare... nu poate exista destin mai frumos!

Jeffrey Landis nu mai spuse nimic.

Nici măcar nu mai păru că respiră.

Și nimic nu i se mai putu citi pe chip când părăsi cabinetul de comandor al Stației Viselor.

✧ ✧ ✧

Lisa adormise.

Nu știu cât durase somnul acela. Poate că nici nu fusese așa ceva, ci doar frigul o amorțise, fiindcă rezerva de energie a costumului trecuse pe modul economic. Nu-și dădea seama dacă sonda devenise mai luminoasă ori viziera ei rămăsese fără polarizare. Head Up Display-ul nu mai funcționa și nici antena de pe rucsac.

Pământul era enorm sub ea. Cu ochii pe jumătate deschiși, zări punctele de lumină ale meteorilor care ardeau deasupra *Sutanei Pelerinului*. Iar *brațele lui Venus* nu fuseseră nicicând așa de mari. Păreau că se întind spre ea s-o primească, într-o ultimă și eternă îmbrățișare.

Asteroidul trecuse deja prin straturile superioare ale atmosferei. Deși rarefiate, particulele de aer n-avuseseră timp să se mai dea la o parte și se adunaseră în fața lui, înroșindu-l. Până într-o mie de grade, își spuse, fiindcă armura costumului încă rezista.

Sau poate am murit, iar ceea ce a mai rămas e doar un vis.

O amintire uitată ieși brusc la suprafață. Era dorința pe care și-o pusese atunci când suflase în lumânările de pe tort și Stația Viselor se oprise. Dorința ca Jeff să n-o abandoneze niciodată, așa cum o părăsise pe Ella.

Lisa clipi. Albul acela care-i trecea prin pleoape nu venea dinspre sonda-harpon. Farurile unei navete proiectau o cascadă de fotoni peste asteroid. Și, în lumina aceea magnifică, i se păru că un astronaut legat cu coardă se apropia încet.

E o manevră foarte riscantă, își spuse ea ametită, puțină lume ar îndrăzni așa ceva.

— Mamă?! șopti întinzându-și mâna cu greu.

Stânca începuse să tremure într-un roșu incandescent, de parcă soarele apunea de jur-împrejur. Se terminase.

Dar astronautul îi întinse și el mâna, iar mănușile lor se atinseră foarte ușor, ca într-o Capelă Sixtină cosmică. Apoi viziera lui se depolariză și îi văzu chipul. Era tatăl ei.

Ilustrație de Andrei Nicolescu

Bucnreşti

de Ovidiu Vitan

Ceva nu era în regulă.

Silviu Stoian nu reuşea să-şi dea seama ce anume, şi totuşi, ceva era, fără îndoială, altfel. Mergea prin soarele de primăvară, care îi inspira optimism şi deschidere către viaţă, însă în acelaşi timp ceva îl deranja, undeva, în colţul ochiului sau în spatele minţii. Bulevardul Unirii părea, cumva, mai îngust; sau poate era mai multă lume, mai multe maşini? Trecea prin faţa magazinelor, fără grabă, încercând să-şi dea seama ce anume i se părea neobişnuit, altfel. Dar totul era aşa cum trebuia să fie şi unde era firesc să fie. Şi atunci, ce îl deranja?

Ajunse, în fine, la Biblioteca Naţională. La lift se salută cu o tânără care lucra la cataloagele online şi cu care vorbise odată, când căuta nişte referinţe despre hărţile vechi ale României. Era aproape cât el de înaltă şi avea buze pline, cărnoase, care păreau muşcate în permanenţă; altfel, fusese foarte neutră cu el, nu-i zâmbise nici măcar fals. Silviu ieşi din liftul care urma să îşi continue drumul spre un etaj superior. Ciudat, îşi spuse, aş fi putut jura că era mai înaltă. Se întoarse o clipă, vrând să vadă dacă poate azi nu purta tocuri. Femeia îi surprinse privirea, Silviu roşi jenat de gafă, însă buzele tinerei se deschiseră într-un zâmbet generos. „Asta chiar e ciudat!" îşi spuse el, amuzat. Uşa se închise.

Era o zi ciudată, îşi spuse el ceva mai târziu, aşezat la birou. Parcă lucrurile nu cădeau la locul lor, nu era nimic dubios în sine, dar nici nu era realitatea aşa cum o ştia el, fără să poată

preciza însă ce anume se prezenta altfel. De ce avea starea asta? Aseară nici măcar nu băuse mult, să fi zis acum că e mahmur.

„Proștii dracului!" își spuse, deodată obosit. „Tâmpiți și ignoranți! Că doar din cauza lor beau... Oameni limitați, care nu sunt în stare să depășească ce au învățat la școală! Studiază tradițiile din satul Dâlga și acolo se opresc! Și dacă tu vii cu o cercetare originală, ești exaltat, ești imatur, nu ești profesionist!" „Nu ai înțeles nimic din folclor!" se răstise la el profesorul Tighinean, fost secretar de partid pe vremea PCR-ului, când auzise ce căuta Silviu. „Și confunzi balada cu mitul și legenda cu evenimentul istoric!" Ca să nu mai vorbim de reacția directorului de la institut, când Silviu îi solicitase fonduri pentru cercetarea sa:

— Cercetările dumitale, Stoian, sunt niște închipuiri neprofesionale. „Monastirea Argeșului" e o baladă, nu descrie istoria, realitatea, ci o imaginează poetic. În zidurile mănăstirii nu e scheletul niciunei femei, zidul părăsit și neisprăvit e doar un mit, iar Manole, dacă a existat, ar fi trebuit să cadă cel puțin de pe Burj Khalifa ca să ajungă la pânza freatică – și nu o dată, ci în mod repetat!

Dacă directorul și colegii nu l-ar fi ridiculizat și discreditat, poate până acum cercetările sale ar fi avut succes. E adevărat, chiar și dat afară de la institut își continuase, ani la rând, de unul singur și pe banii lui, căutarea prin arhivele primăriilor sătești, prin biblioteci și prin hărți uitate, până când toponimele ajunseseră să i se învârtă în cap ca un carusel scăpat de sub control și harta locurilor începuse să se strâmbe, să se sucească, parcă nu mai avea niciun sens. Oare asta să fie? își spuse, privind absent paginile îngălbenite. Oare excluderea din comunitatea științifică m-a afectat psihic atât de mult încât a început să-mi deformeze și percepția asupra realității?! Ar fi culmea...

Seara, spre casă, nu se grăbi foarte tare, era obosit, îl usturau ochii și nu ar fi vrut să pățească ceva. Merse prudent, cu viteză mai mică decât de obicei; ca niciodată, nici ceilalți șoferi nu păreau să se grăbească. „E și asta ciudat sau deja exagerez?!"

După ce mâncă şi făcu un duş, se aşeză pe canapea, alături de soţia sa şi lucrurile începură să se mai relaxeze. Sigur, gândurile îi zburau tot la cercetare şi la Meşterul Manole, Negru Vodă, satul Căpăţânenii Pământeni de lângă Curtea de Argeş, unde studia un grindiş promiţător şi un aluniş verde extrem de interesant. Dădu drumul la televizor şi din primele două ştiri regretă că o făcuse: preşedintele SUA inaugura, plesnind de satisfacţie, şantierul viitorului zid dintre SUA şi Mexic; şi încă două cazuri de răpire fuseseră înregistrate în Bucureşti, ducând totalul din ultima lună la 84. Închise televizorul.

— Ce zi ciudată, oftă el.

— Cum aşa, dragule?

— Nu ştiu, parcă nu mi-a convenit nimic azi. Totul e ciudat.

Monica îl privi cu un aer ghiduş, se ridică şi se aşeză, inopinat, în braţele sale.

— Te gândeşti prea mult la muncă, asta e. Ar trebui să te mai relaxezi, să mai uiţi de idioţii de la institut.

— Aici ai dreptate!...

Ceva mai târziu, stăteau întinşi pe pat amândoi; Monica îl mângâia afectuoasă pe braţ.

— A fost nemaipomenit, şopti ea.

— Dar ştiu că şi tu te-ai dezlănţuit, îi spuse el. Nu ai mai ţipat aşa din vremea când încă nu eram căsătoriţi!

A doua zi, Silviu se simţi mai bine, deşi îi rămăsese cumva senzaţia că undeva, într-un strat mai adânc al realităţii, fila ceva, în pofida faptului că îi era imposibil să îşi dea seama ce anume. Nu mai luă liftul, preferă să urce pe scări, să facă puţină mişcare, ocazie cu care conştientiză că undeva în fundal era deranjat, cât se poate de concret, de pantofi. Îl strângeau, iar cel drept îl bătea puţin la călcâi. Ajuns la biroul acoperit cu teancuri de cărţi, hărţi şi hârtii, îşi slăbi şireturile, mai târziu chiar îşi scoase pantoful drept, în timp ce continua să studieze. Totuşi, nu avea randament ca în zilele lui bune; subconştientul îl înghiontea să afle ce nu e în regulă. Se gândi că toate i se par mici, ca şi cum el ar fi crescut. Oare neîmplinirile sale profesio-

nale îl apăsau atât de mult încât percepea nevoia să se simtă, în orice fel, mare? Din cauza asta vedea dimensiunile lucrurilor din jur parcă ciuntite?

Apoi, pe la prânz, îi veni, ca o şfichiuire de bici, o idee: ce-ar fi să facă chiar acum câteva ture de bazin?! Perspectiva îl umplu de entuziasm, închise cărţile şi, curând după aceea, intra pe poarta complexului sportiv. În vestiar mai erau încă trei bărbaţi, în diverse stadii de îmbrăcare sau dezbrăcare. Silviu nu ştia cum să scape mai repede de hainele sale şi aproape reuşise când observă că unul dintre ceilalţi, un tânăr cu alură de sportiv, cu o tabletă în mână, îl privea pe furiş. Îi evită uitătura şi se întoarse spre uşă.

Putu jura însă că şi bărbatul dinspre uşă, mai mic de statură şi bine clădit, tocmai întorsese capul de la el! Îl verifică şi pe al treilea – acesta, un domn la vreo 60 de ani, se îmbrăca, întors cu spatele. O clipă, Silviu avu impulsul de a ieşi în fugă din vestiar; apoi, totuşi, îşi spuse că exagera. Oare după frustrări şi anxietate bifa acum şi paranoia?

Se uită discret către primii doi; îşi vedeau de treburile lor. Da, i se păruse, decretă. Îşi scoase pantofii şi îl verifică pe cel drept, să vadă ce îl rodea la călcâi. Într-adevăr, branţul, dezlipit, era puţin ridicat, făcea un mic pliu. Avea pantofii de nici măcar un an, dar, plăcându-i mult (erau de marcă – citi încă o dată cu plăcere: „Clarks. Made in England"), e drept că îi şi purtase intens. Încercă să dezlipească puţin branţul, ca să-l întindă corect, şi deodată acesta se desprinse brusc mai mult, până aproape de jumătatea tălpii; intrigat, trase de el şi citi dedesubt:

„Flying Dragon. Made in China"

Nu, că asta punea capac la toate! Îl prostiseră, cumpărase adibaşi! Nu-şi amintea site-ul de pe care îi luase, dar trebuia să caute şi să-l treacă pe lista neagră. Cu pantoful încă în mână, se mai uită o dată către bărbatul dinspre uşă. Acesta îşi scosese jacheta şi Silviu constată că dedesubt avea un tricou cu Negură Bunget şi, în mijloc, chipul şi numele regretatului tobar al

trupei. Cât despre tânărul atletic cu tableta, acesta avea un tricou roşu, de la Vodafone, cu numele brandului scris mare şi acoperit parţial de bluza de trening.

Dar, împreună, tricourile lor alcătuiau un mesaj care îl lovi ca un pumn în plex.

NEGRU VODĂ.

Dacă ar fi fost într-un film, acesta ar fi fost momentul în care i-ar fi scăpat pantoful din mână. Acum nu mai avea nicio îndoială, cei doi bărbaţi erau acolo pentru el. Şi se uitau, acum, direct la el. Silviu se întrebă dacă avea şanse să ţâşnească, aşa, desculţ, să-l împingă pe cel de lângă uşă şi să iasă de-acolo; pentru că simţea iminenţa unei primejdii de moarte. Cel de la uşă însă îi făcu semn să stea nemişcat, iar celălalt mai aruncă încă o privire în tabletă şi apoi încuviinţă din cap către bărbatul de la uşă.

— Suntem aici să vă ajutăm, domnule Stoian, spuse acesta, spre surprinderea lui Silviu. Nu avem mult timp la dispoziţie, însă. În clipa asta nu suntem urmăriţi, e unul dintre puţinele locuri din oraş unde nu ne văd şi nu ne aud. Eu sunt maiorul Duca, de la SIE, iar dânsul e locotenentul Şerban şi vă supraveghem discret de câteva zile.

Ilustraţie de Laurenţiu Butuc

Silviu încă îi privea încolțit, neștiind dacă să-i creadă sau nu și nereușind să scoată nicio vorbă.

— O să vă spun acum un lucru șocant, extrem de greu de acceptat și mai ales de digerat, continuă maiorul Duca, dar trebuie să înțelegeți de ce vă aflați aici.

— Aici, unde? îi tremură vocea folcloristului.

— Asta încercăm să vă spunem. Adevărul, domnule Stoian, este că... vă aflați într-o simulare.

Silviu izbucni în râs de-a binelea. Un râs fără veselie, ca o împușcătură.

— De câteva zile încoace am senzația că ceva nu e în regulă, dar nu îmi dau seama exact ce. Străzile sunt mai mici, oamenii mai buni, soția a devenit focoasă peste noapte, iar pantofii mei englezești sunt, de fapt, falsuri chinezești! Spuneți-mi... ne aflăm într-o simulare pe calculator?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Sigur nu e un fel de realitate virtuală?

— Nu, totul e cât se poate de real.

— Atunci, ne aflăm într-un univers paralel?

Ofițerii dădură din cap că nu, dar fără să-l lămurească, de parcă îi ofereau puțin timp ca să proceseze informația.

— Și nici nu am fost recreați în miniatură, ca roboți, pe un banc de lucru, de către o companie lacomă care vrea să testeze pe noi reclame?!

— Nu, domnule Stoian.

— Sau viața mea e, fără ca eu să știu, un reality show continuu și tot mapamondul râde de mine acum că am pantofi chinezești?

— Nu.

— Bun, și-atunci?! Am fost răpit de extratereștri?

— Ați fost răpit, da, dar nu de extratereștri.

— Am fost răpit?! Adică... nu mai sunt în București?

— Sunteți... și nu sunteți. Acesta e Bucureștiul, numai că nu Bucureștiul pe care îl știați dumneavoastră și în care ați trăit până acum. Acesta este...

Locotenentul, cu ochii în tabletă, tâstâi, iar maiorul îi făcu semn lui Silviu să tacă. După câteva secunde, în vestiar pătrunse un alt bărbat, un client, îi salută şi se apucă să se schimbe. Silviu, cu inima în gât, îl privea pe furiş. Bărbatul termină de schimbat şi ieşi, după care maiorul încuviinţă din nou din cap.

— Bun, deci unde suntem?! şuieră imediat Silviu.

— Domnule Stoian, ne aflăm într-o copie a Bucureştiului. O copie fizică la scara 1:1.

— Dar suntem în România, nu?

— Nu. În China.

Surprizele în cascadă îl năuciseră şi simţi deodată pornirea să iasă de acolo şi să uite toate prostiile astea, ca şi cum, ieşind în vestiar, discuţia nici nu ar fi avut loc. Se încălţă hotărât, dar maiorul continuă:

— Bucureştiul a fost recreat în nordul Chinei, spre graniţa cu Kazahstanul, la aceeaşi latitudine cu România. Dvs. aţi fost tranchilizat, adus urgent aici şi acum trei zile v-aţi trezit, fără să aveţi nici cea mai vagă idee, în noua realitate. Iar majoritatea oamenilor pe care îi vedeţi în jurul dvs. sunt, de fapt, chinezi care au suferit operaţii estetice pentru a părea europeni. Numărul lor nu depăşeşte 2.000, dar sunt permanent repartizaţi şi distribuiţi astfel încât oraşul să pară plin. Alte câteva sute sunt români răpiţi, care şi ei cred că se află în Bucureştiul adevărat. Cât despre noi doi, ne-am infiltrat aici fără ştirea lor.

Silviu renunţase să mai iasă din vestiar şi asculta explicaţiile ofiţerilor cu fascinaţia cu care nu te poţi opri să nu te uiţi la victimele unui accident de circulaţie.

— Deci, din cauza asta o doamnă bibliotecară mi-a spus ieri că au fost alunecări de teren la Căpăţânenii Pământeni, aşa că nu pot ajunge la Curtea de Argeş, unde voiam să caut într-o arhivă?...

— Fără îndoială. Toţi din jurul dvs. sunt chinezi sau plătiţi de chinezi. *Toţi.*

Silviu se întrebă de ce maiorul accentuase ultimul cuvânt... şi apoi îşi dădu seama.

— Nu!! Vreţi să ziceţi că şi... Nu! Asta chiar nu se poate! E imposibil, o cunosc de 20 ani!

— Soţia dvs. e o actriţă chinezoaică, de altfel foarte cunoscută. Soţia dvs. cea adevărată este minionă, aşa că nu a fost nevoie în principal decât de operaţii estetice faciale.

— Atunci aşa se explică de ce aseară, când am făcut...

Silviu se întrerupse, apoi scutură din cap.

— Staţi puţin! Ceva îmi dă cu zecimale în povestea asta. Vreţi să ziceţi că Bucureştiul a fost recreat?!

— Doar parţial. Cei care v-au răpit v-au studiat patternurile, frecvenţa drumurilor, modelul de viaţă şi astfel au eliminat cartierele în care existau şanse minime să aveţi treabă în următoarele zile.

— Bun, dar s-au ridicat mii de clădiri, s-a tras curent, s-a săpat metrou, s-au plantat pomi şi iarbă? Păi cât costă un oraş ca Bucureştiul? Miliarde, zeci de miliarde de euro?

— Originalul da, dar acesta e made in China. I-a costat doar 270 de milioane!

— Deci din cauza asta merge totul atât de prost!... În fine, şi pentru ce l-au construit? Şi mai ales de ce m-au adus şi pe mine aici?! Uite, sunt doar un folclorist ratat care încearcă să dovedească faptul că Meşterul Manole a fost o persoană reală, de râd toţi colegii de mine; de ce mă ţin prizonier chinezii în macheta asta?! Că doar nu i-o interesa munca mea! râse el.

— Domnule Stoian, nu numai că îi interesează munca dvs., dar îi interesează atât de mult încât au cheltuit un sfert de miliard şi au răpit 500 de români ca să aveţi impresia că sunteţi în lumea dvs.

— Adică... l-au construit special pentru mine?!

Silviu Stoian se simţi pătruns deodată de o fierbinţeală plăcută. Aşadar, era, în fine, recunoscut! Studiile lui cu privire la Meşterul Manole, de care oamenii de ştiinţă români râseseră

şi din cauza cărora fusese dat afară de la institut şi exclus din comunitatea profesională, erau pasămite fundamentale pentru cultura românească, ba chiar şi pentru statul chinez! El era cel mai bun folclorist român, iar ei, nişte prăpădiţi fără imaginaţie şi pasiune! Şi Monica... lucrurile nu mai fuseseră la fel între ei de când îl dăduseră afară de la institut, se certaseră urât, ea îl acuzase că nu e matur şi nu îşi poate întreţine familia din cauza unor închipuiri; cu timpul, atitudinea ei se mai îmbunătăţise, dar nemulţumirea ei mocnea, era...

— Doamne! exclamă deodată Silviu. Soţia mea! Ştie că am fost răpit?!

— Nu, nu ştie, răspunse Duca, iar Silviu răsuflă uşurat. Dar se grăbise, deoarece maiorul continuă: Însă... e o situaţie mai delicată.

— În ce sens?

— Soţia dvs. ştie că sunteţi acasă. Cu ea.

— Nu înţeleg...

— Chinezii v-au înlocuit cu o sosie care trăieşte în locul dvs.

Silviu sări din nou de pe scaun:

— Vreau să plec de aici chiar acum!

— Nici nu se pune problema, spuse calm maiorul. Ne aflăm într-o închisoare cu un miliard şi jumătate de gardieni, la mii de kilometri de ţară. Deocamdată, vă rog să vă prefaceţi că nu ştiţi nimic şi să vă continuaţi cercetările ca şi până acum.

— Dar de ce nu mă salvaţi chiar acum?!

— Dacă evadaţi înainte să descoperiţi ce căutaţi, chinezii vor schimba tactica. Poate vă răpesc din nou, cu tot cu soţie, poate chiar declară război Statelor Unite, cine ştie? E prea riscant; mai bine să-i lăsăm să creadă că planul le merge şi să-i luăm prin surprindere la momentul cel mai potrivit pentru noi. În clipa în care veţi afla ceea ce căutaţi, nu spuneţi nimănui, nu menţionaţi acest lucru online, mai ales că nu e internetul real, ci o copie, şi nu faceţi nici măcar o notă pe telefon. Nu uitaţi că sunteţi supravegheat non-stop. În schimb, apucaţi-vă să faceţi

flotări. Este ceva ce nu întreprindeți niciodată, dar nici nu e un gest care să le dea de gândit. Acesta e semnalul pentru noi; în aceeași zi, vă vom ajuta să evadați și să vă întoarceți în țară.

— Dar e o nebunie! protestă folcloristul. Ce importanță poate avea pentru China că Meșterul Manole a existat în realitate?!

— Nu mai avem timp de explicații. Gândiți-vă însă că în curând veți fi omul care a salvat omenirea.

— Poftim?! Acum salvez și omenirea?! De unde până unde?

Locotenentul Șerban, cu ochii în tabletă, vorbi:

— A intrat în clădire un grup de tineri, probabil studenți. Mai avem maximum două minute.

— Dacă vreți să fiu eroul de care vorbiți, spuse tot mai agitat Silviu, trebuie măcar să înțeleg!

— Bine, scrâșni din măsele maiorul, ascultați-mă cu atenție: Beijingul vrea să saboteze SUA folosindu-se de zidul de 2.000 de kilometri și 25 de miliarde de dolari care va fi construit la granița cu Mexicul; prin intermediul unor inginerii comerciale și cumpărări secrete de companii și acțiuni, China va furniza indirect Statelor Unite materialul pentru ridicarea monumentalului zid, *numai că acesta nu va putea fi terminat niciodată* – pentru că dacă Meșterul Manole a trăit în realitate, atunci înseamnă că există și locul în care personajul istoric Negru Vodă a început construcția bisericii menționate în baladă, acel zid părăsit și neisprăvit care agita câinii, iar chinezii vor extrage din acesta nisipul blestemat care surpă mereu zidul și-l vor furniza americanilor, astfel încât tot ce construiesc aceștia ziua să se năruie într-un mod complet inexplicabil noaptea, ceea ce va duce la cheltuieli exorbitante, destabilizarea economică și politică, sărăcirea Statelor Unite, poate și schimbarea guvernului sau chiar a orânduirii politice a Americii! Iar atunci, China își va atinge țelul: va domina întreaga lume! Domnule Stoian, vreți să salvați lumea?!

— B-bineînțeles! se bâlbâi folcloristul. Dar aveți grijă de soția mea!

— 10 secunde, îi atenționă locotenentul Şerban şi băgă tableta în geantă, apoi el și maiorul îşi luară hainele şi ieşiră calmi, exact când intra un grup de studenți zgomotoşi. Silviu rămase pe bancă, desculț, cu capul în mâini. Ofițerii îl smulseseră brusc din lumea lui, în fond liniştită, şi-l forțaseră să ia o decizie de viață şi de moarte, ba pe deasupra îi puseseră în cârcă și povara mapamondului întreg. Trebuia să-şi găsească un curaj nebun şi o tărie de caracter pe care, sincer să fie, nu le prea avusese vreodată.

Se încălță şi se duse la recepția sălii de înot, unde luă un ghiveci cu flori şi îl aruncă printr-un geam care explodă în mii de cioburi.

— Ştiu că sunt în China! urlă el cât putu de tare. Ştiu că m-ați răpit, că nu sunt în Bucureşti! Să vină imediat autoritățile!

Aproape în aceeași clipă, pe uşă năvăliră câțiva chinezi-chinezi, mai speriați decât el şi cu pistoale în mâini. Cinci minute mai târziu, folcloristul relata unui ofițer chinez în uniformă toată discuția cu agenții români şi îi descria cum putea el mai bine. Nu dură nici jumătate de oră şi în încăpere fură aduşi ofițerii, cu cătuşe, flancați de zece chinezi înarmați.

— Idiotule, îți dai seama ce ai făcut?! şuieră maiorul.

— Ce am făcut?! Îți zic eu ce am făcut! Am convenit cu prietenii chinezi să mă ajute să-mi continuu cercetările! Cu resursele lor tehnologice şi financiare, în cel mai scurt timp voi găsi locul de unde să-şi extragă nisipul. Mi se rupe de zid, de politică, de lume şi nu mă interesează s-o salvez! Că nici ea nu m-a salvat pe mine când şefii m-au făcut nebun! Ce mă interesează cu adevărat e să le dau peste bot aşa-zişilor oameni de ştiință români! Noii mei angajatori m-au asigurat că dacă găsesc nisipul, nu numai că voi fi reabilitat, dar voi primi şi premiul Nobel – pentru literatură, pentru pace, nici nu mai contează! Iar soția? Ştiu că am zidit-o în opera mea, ca pe Ana, dar arta cere sacrificii, nu mă aştept să înțelegi şi nici nu-mi pasă!

— Acum te crezi Meşterul Manole?! îi aruncă maiorul pe când militarii îi scoteau din încăpere. Nu te amăgi singur!

strigă Duca. Nu eşti Meşterul Manole, idiotule! Eşti Manea slutul şi urâtul!

Rămas singur, lui Silviu îi răsunau ca nişte bubuituri cuvintele maiorului: „Manea slutul şi urâtul! Manea slutul şi urâtul! Manea slutul şi urâtul!"...

Apoi îşi ridică privirea şi se uită pe geam. Era, totuşi, o zi frumoasă, nici nu mai conta că se afla în Bucureştiul-Adibas, undeva în fundul Asiei. Patriotismul e doar cramponarea prosteasc ă de o longitudine, îşi spuse. Şi ştii ce? Românii râseseră de el, americanii se scremeau de ani de zile să facă un zid, însă chinezii ridicaseră un oraş întreg, şi asta numai pentru el. Cât despre Manea slutul şi urâtul... În definitiv, Toma Alimoş, pe care-l bocesc atâta românii, fusese un infractor ordinar, iar Manea, un justiţiar care dorea să-i oprească samavolniciile! Să nu uităm că Gh. Dem. Teodorescu l-a numit corect pe Manea „stăpânul moşiilor şi domnul câmpiilor", nu ca hipsterul de Alecsandri, „hoţoman", pe deasupra „cu cojoc întors pe dos", de parcă era cretin! Şi toţi îl acuză pe Manea că l-a ucis mişeleşte pe Alimoş, dar să nu uităm că aşa-zisul haiduc era de fapt laşul, pentru că, văzându-se prins, îl invitase pe Manea să bea împreună, cu gândul ascuns ca mai apoi să-l căsăpească! „Românii ăştia nu au ştiut niciodată să-şi aleagă eroii", îşi spuse folcloristul. „Manea nu a fost un criminal, ci un iubitor de dreptate prost înţeles, cum nici eu nu sunt un nebun, ci un om de ştiinţă."

Se ridică în picioare, plin de avânt. „Manea slutul şi urâtul"... Probabil sosise momentul să dovedească existenţa a încă unui personaj de baladă, printr-o nouă cercetare de geniu.

Dincolo de fereastră

de Florin Purluca

În fiecare zi, la amiază, mă așezam în fotoliul din micul nostru foaier și mă cufundam în liniștea mată din spatele hubloului de protecție. De ceva timp n-o mai fac, nu-mi mai imaginez un viitor, o proiecție fantasmă a unui trecut funcțional.

La început promiteau că au strategii de salvare bine puse la punct. Dar eu nu m-am culcat pe-o ureche. Mi-am construit propriul buncăr. Principalul avantaj al faptului că, înainte de declașarea războiului, am fost milionar.

Evident că amiaza nu mai e cea pe care o știam odinioară. Aerosolii de carbon negru, propulsați la peste cincizeci de kilometri înălțime, în atmosferă, au devenit imposibil de spălat de către ploi și blochează lumina soarelui într-un procent atât de mare încât, chiar și în cea mai luminoasă amiază din ultimele trei luni de la dezastru, abia dacă am putut să mai deslușesc resturile pădurii de conifere. Odinioară, brazii înconjurau buncărul cu un bloc masiv de un verde crud, cu miros curat de cetină. Acum, sunt nimic mai mult decât o banală armată de trunchiuri uscate. E drept că vizibilitatea s-a redus drastic. Din cauza multiplelor straturi de sticlă, care compun lentila hubloului, nu mai pot observa exact realitatea de afară. Ochiul meu înspre lume arată mai curând ca o lentilă groasă și supradimensionată, decât ca ceea ce ai putea numi o fereastră. Însă, mai mult ca sigur, în momentul acesta e una dintre cele mai optimiste ferestre din lume. Din spatele căreia, desigur, cineva poate să privească fără să fie bombardat de radiații.

Uneori stăteam acolo cu orele, până când priveliștea, trecând prin mai multe stadii de alb și cenușiu, se reducea la dimensiunea unui cerc de un negru smolit. De cele mai multe ori rescriam și reciteam pagini întregi din *Compendiul Nebuniei.* Alteori mă holbam, pur și simplu, prin hublou, pierdut în tabloul iernii nucleare. Încercam să mă conving că tot ceea ce trebuia să fac era să aștept ca timpul să treacă. Să aștept cuminte un deceniu ca lucrurile să revină la normal. Dar s-a dovedit o minciună. Mai bine de jumătate din stocul de provizii a fost compromis. Și, ironia sorții, avantajul fatalității e că-ți oferă o matematică simplă. Un răspuns sigur, într-o lume incertă – jumătate mor, jumătate supraviețuiesc.

Suntem patru în adăpost. Măcar asta nu lasă loc de îndoieli. Dacă am fi fost cinci, n-ar fi avut cum să supraviețuiască doi și jumătate, nu-i așa?

Uneori mă gândesc că dacă nu l-aș fi luat pe Paul, pentru mine și pentru fete aș fi găsit un scenariu plauzibil. Aș fi redus rația zilnică de alimente și apă până la limita critică și, poate... Desigur, e un foarte mare și cutremurător *poate.* Dar suntem patru și oricâte calcule complexe am pus pe hârtie, rezultatele m-au dus de fiecare dată la o concluzie clară – pentru patru guri, proviziile rămase sunt suficiente maximum cinci ani. Toate rezultatele spun asta, desigur, în afară de matematica simplă a fatalității – jumătate mor, jumătate supraviețuiesc.

Cine ar fi putut să prevadă ghinionul? Ceva n-a funcționat și depozitul secund a fost compromis. Centralizatorul computerizat spune c-a fost o defecțiune a sistemului de ventilație. Nivelul radiațiilor din cămara betonată a crescut brusc de la 1 Sv la 4 Sv, apoi, de-a lungul celor două luni de la producerea defecțiunii, a înregistrat o creștere progresivă săptămânală de aproximativ 0,5 Sv. După care, de cinci zile, s-a stabilizat la 7,5 Sv. Oricum ar fi, rămân doar date statistice, pe care le-am urmărit descumpănit, în timp real. Conservele și sticlele cu apă au fost expuse prea mult timp la radiații. Nimic din ce a fost stivuit acolo cu migală nu mai poate fi recuperat.

Compendiul Nebuniei, așa l-am denumit. Cum aș fi putut să-i spun altfel? 200 de file legate într-un rezumat al nebuniei, la finele cărora m-am transformat, involuntar, într-un cercetător al apocalipsului. Am pus chiar și bazele unei formule de calcul – Indicele Popescu, i-am spus eu. Reprezintă scorul capacității de supraviețuire pentru fiecare dintre ei, fără de care n-aș fi putut să iau decizia. IP = 100 – x – y. Unde x reprezintă gradul de hazard al unei personalități și y gradul de narcisism. Calculați, desigur, în baza unor teste psihologice.

Poate că voi fi judecat sau poate că voi fi preaslăvit, dacă va mai exista o lume care să facă asta. Însă, oricum ar fi, consider că am judecat în baza unei mentalități obiective, trecând dincolo de samavolnica, dar naturala dorință de a-mi salva propriile progenituri, acordând astfel o șansă cât de mică posibilității creării unei lumi noi.

Am decis, cum sunt convins că puțini ar fi putut s-o facă, să-mi sacrific unul dintre cei doi copii – pe Mihaela. M-am răzgândit de tot atâtea ori în zorii unor dimineți triste, cu fruntea plină de sudoare și cu mintea forfecată neîncetat, noapte de noapte, de coșmarul deciziei. Însă, în cele din urmă, n-a fost decât dorința de a fi practic și, poate la un nivel absurd, de a lăsa lumii o moștenire cu potențial viabil. N-a fost o decizie ușoară, Dumnezeule mare, numai un smintit ar crede asta. Dar Indicele Popescu, în toată absurditatea lui, a evidențiat diferența dintre Mihaela și Dana. Cu toate că, la un nivel subconștient, am știut dintotdeauna care era decizia corectă. Mihaela a fost mereu cea care i-a luat Danei ultimul biscuit din mână, deși pachetul ei încă nu era gol. A fost cea care a preferat să-și învinuiască sora pe nedrept, decât să suporte consecințele propriilor decizii, copilărești, ce-i drept, dar imorale.

Cât despre Paul, unicul copil al vecinilor noștri, ce pot să zic? A fost mâna destinului ca Emilia, nevastă-mea, să se prăpădească cu doar o lună înaintea dezastrului global și el să apară în fața mașinii noastre la momentul oportun. Aș fi putut să nu opresc. De când mă știu am fost o fire practică. Am fost în to-

pul celor mai buni investitori din lume. Cu toate astea, când cunoști un copil din clipa în care s-a născut, devii vulnerabil. Nu-i tocmai banala decizie corporatistă, cu propriii copii plângând în pumni pe bancheta din spate, că prietenul lor se va prăpădi. Că tatăl lor e hotărât să-l ignore, să-l lase acolo să moară, ucis lent dar sigur de expunerea îndelungată la radiații.

Sigur că nu am considerat totul doar prin prisma unui calcul făcut la nivel teoretic. Au fost și nenumărate teste ascunse. Banale, dar relevante în felul lor. Două prăjiturele, în loc de trei. Paul a fost tot timpul cel care a renunțat la desert, în favoarea fetelor. Alteori, am încercat să subliniez cu subtilitate ideea că el, băiat fiind, consumă mai multă energie și, prin urmare, are dreptul la rații suplimentare. A refuzat categoric. Prietenii nu fac diferențe, ne-a spus el cu seninătate. Nu-i cine știe ce sacrificiu, dar, la naiba, pentru un puști de numai 12 ani a făcut mai mult decât ar fi făcut o bună parte dintre adulții pe care i-am cunoscut.

Și a mai fost și faptul că Paul a manifestat o tendință clară de apropiere față de Dana, alături de o lipsă totală de egocentrism evidențiată prin micile gesturi menite să mascheze preferința lui în preajma Mihaelei.

Poate c-ar fi trebuit să aleg cu sufletul, nu cu rațiunea. Cel puțin asta ar fi făcut un părinte. Oricum ar fi, vremea deciziilor a trecut și dacă mai am ceva, în puținul timp care mi-a mai rămas, e doar blocul de nori vinețiii din mintea mea tulburată, numit regret. Un regret care se vrea a fi un act natural și aproape de necontrolat. Nu cel specific părerii de rău c-aș fi luat decizia greșită, ci faptul că n-am putut să fac mai mult.

La un anumit nivel a fost simplu. Dacă vreodată cineva ar putea să vadă simplitatea în decizia de a-ți ucide cu bună știință copilul, așa cum am făcut-o eu. O supradoză de somnifere într-o cană cu ceai îndulcit și somnul Mihaelei a devenit etern. Fără dureri, fără frică. La fel ca-n povestea ei preferată. La fel ca-n *Frumoasa din pădurea adormită*, un somn mai lung în așteptarea prințului.

Desigur că planul a fost ascuns. Ei n-au știut nimic. Tristețea de pe chipul copiilor a fost profundă când Mihaela nu s-a mai trezit. Dar atâta timp cât nu cunosc adevăratul motiv din spatele pierderii, vor găsi puterea să treacă mai ușor peste durere. Timpul va așeza praful liniștii peste sufletele lor. Acum e rândul meu să dorm același somn, de bunăvoie și cu bună știință. Într-un scenariu extrem de optimist, dar forțat până la cote maxime, probabil că ar fi putut să reziste toți trei. Dar am decis să nu risc. Am luat în calcul o marjă de siguranță în baza căreia am considerat că proviziile rămase, pentru doi copii, vor fi suficiente chiar și în eventualitatea unui alt accident nefericit.

Le voi explica, îi voi învăța cum să supraviețuiască în singurătatea unei lumi fără grija unui adult.

✧ ✧ ✧

Merg să le vorbesc pentru ultima dată, în foaier. La noapte voi lua supradoza de somnifere. Ei sunt atenți, mă sorb din priviri, așa cum au făcut-o de fiecare dată. Poate că bănuiesc că am hotărât să-mi curm existența. Sau poate că nu. Sau poate că e doar paranoia din mintea mea.

— În cazul în care eu nu mai sunt, le spun și ochii le sclipesc precum două perechi gemene de stele. Să consumați proviziile orientându-vă după numerotarea ambalajelor. La început numerele mici și creșteți progresiv. Treptat, vreau să spun. Ultimele sunt cele care sunt numerotate cu 57. Zilnic, așa cum am făcut și până acum, să înghițiți câte o pastilă de iod.

— Da, tată, îmi spun amândoi și lacrimile li se scurg în lungul obrajilor.

Îi îmbrățișez. Sunt atât de multe de spus. Niciodată, parcă, spuse așa cum ar trebui spuse. Deși în ultima săptămână, imediat după... După pierderea Mihaelei, le-am tot explicat. Dar am decis. Nu mai pot amâna inevitabilul. Cu fiecare zi petrecută cu ei devin un factor de risc pentru șansa lor. Consum resurse.

Îi strâng cu putere la piept și plâng, fixând cu privirea înceţoşată fereastra. Legătura noastră cu lumea. Cu puţinul care a mai rămas din ea, în orice caz. Mâna care şterge lentila hubloului pare o plăsmuire. La început pun totul pe seama lacrimilor. Dar imaginea măştii anti-radiaţii, deşi estompată de sticla groasă, este inconfundabilă. Se-aud bătăi înfundate.

— Tati? Ce se întâmplă?

Le dau drumul copiilor şi aproape că-mi lipesc nasul de sticla hubloului. Aceeaşi mână insistă, trece dintr-o parte în alta, apoi sunt literele luminiscente care curg aşa cum curgeau odinioară reclamele luminoase.

...SIGURANŢĂ! ACEASTA ESTE O ECHIPĂ A MISIUNII NAŢIONALE DE SALVARE! ACUM SUNTEŢI ÎN SIGURANŢĂ! ACEASTA ESTE O ECHIPĂ A MISIUNII NAŢIONALE DE SALVARE! ACUM SUNTEŢI ÎN SIGURANŢĂ! ACEASTA...

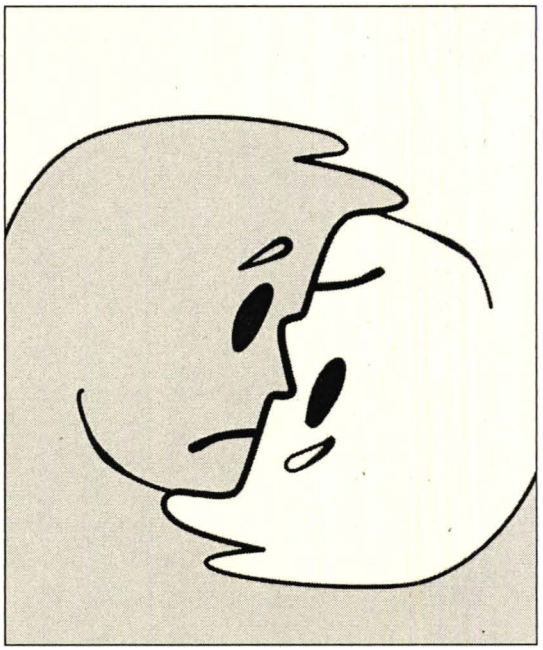

Ilustraţie de Laurenţiu Butuc

Ionia, ucenica

de Daniel Timariu

Dealul avea panta abruptă. Ionia încerca să țină pasul cu restul ucenicilor, însă talpa prea deteriorată îi juca din nou feste. Instructorul, un mutant de generația a șaptea, se dezlipi de roca asteroidului și, cu un salt pe spate, ajunse lângă fată.

— Probleme, ucenico?

Spera ca filtrele combinezonului să-i camufleze scârba.

— Totul e în ordine, domnule!

Mutantul pufăi și urlă pe deasupra tuturor:

— Avem o *dârză* printre noi, oameni buni! O *dârză* în piele de ucenică, o *dârză* în combinezon de sărăntoacă. Ești o sărăntoacă, ucenico?

Nu-i răspunse, analiza situația, așa cum fusese învățată. Putea răspunde afirmativ, ceea ce ar fi însemnat să accepte provocarea, să fie pusă în fruntea plutonului. Mutantul ar fi chinuit-o și, odată cu ea, pe toți. Sau ar fi putut lăsa capul, surdă la jigniri, acceptându-și locul în coloană, poziția socială. Mutantul, într-un final, s-ar fi plictisit, reluându-și îndatoririle de comandant pedant, un maniac ce se bucura să-și bată joc de copii.

— Sunt o ucenică și nu-mi e frică de tine, mutantule!

Auzea urletele și vocile speriate ale colegilor. Își auzea respirația devenită șuierătoare și sângele cum fuge animalic prin vene. „Dacă voi supraviețui", se încurajă ea, „voi pleca undeva departe, pe un asteroid minier, mă voi ascunde și îmi voi trăi întreaga viață în anonimat".

— Întreaga viață! urlă ea inconștientă, în ropotul de aplauze al colegilor.

Instructorul, fost lucrător în minele de gheață de pe Marte, comandă Starea de Reacțiune IV, numită și *înțelepciunea*. Nu era preferata lui, însă copiii ăștia trebuiau să-și ducă antrenamentul până la capăt. Fabrica nu-l plătea să-i strice produsele și era mai mult decât conștient că dacă și-ar da frâu liber pornirilor, următoarea destinație ar fi fost Neues Berlinul de pe asteroidul 77, sau ceva similar, unde ar fi fost înghesuit într-un corp de lucrător, mic, spân, albinos, târându-se prin tubulaturi înguste precum șobolanii de laborator.

Alungă gândurile negre și se lăsă cuprins de starea de liniște a *înțelepciunii*.

— Avem o *dârză* printre noi, oameni buni, repetă el, de data asta mascându-și disprețul cu o nouă intonație. Să-i urăm baftă și să o onorăm!

Ucenicii începură să aplaude frenetic, pauza neașteptată îi făcea să fie mai activi. Ionia își făcu loc printre ei până ajunse în față. Mutantul îi zâmbi și reluă ritmul.

— Trebuie să recuperăm timpul pierdut. Cine e cu mine?

— Eu! strigă Ionia cu furie. Eu sunt cu tine!

— *Dârza* este cu mine! Cine mai e cu mine?

— Eu! strigară și restul.

— Cine? Cine?

— Noi! Și noi!

Ionia se cutremură sub efort. Tălpile abia o mai țineau pe solul înghețat al asteroidului. O mică greșeală și ar fi zburat. Știa că mutantul o va aduce înapoi după ce va termina antrenamentul cu ceilalți, după ce-i va duce la bază, după ce va mai sta un pic, după ce va trece suficient timp pentru ca ea să înceapă să strige. La început încetișor, chemându-și pe nume prietenii. Apoi pe el, pe alții ca el. După care va delira și îl va jigni, îl va implora.

Borna de sosire îi apăru deodată în față și abia se stăpâni să nu o îmbrățișeze. Mutantul o privea, în timp ce se cupla la cal-

culatorul ei personal, descărcând datele de monitorizare. Până să sosească și ceilalți, se aplecă ușor asupra ei.

— Cere tălpi noi, ai avut noroc de data asta. Dacă alegeam traseul dur, acum erai în spațiu.

Fața mutantului, luminată o clipă de o reflexie a gheții, exprima îngrijoare. Sau? Ionia înclină scurt din cap, apoi se prinse de cablul de întoarcere, ocupându-și locul în ciorchinele de transport. Cu un zvâcnet, plutonul de ucenici se desprinse de asteroid, dispărând înspre Stațiile Splik.

✧ ✧ ✧

— Liniște și pace!

— Liniște și înțelepciune!

— Liniște și prosperitate!

Yrsa se înclină spre Sever, apoi repetă gestul spre Erdman. Cei doi se aplecară și ei, la rândul lor, după care-și ocupară locurile la masa de consiliu. Asteroidul care cuprindea, ca într-o îmbrățișare protectoare, centrul de comandă civilă a centurii, își închise toate intrările fizice și digitale. Un câmp de forță, alimentat de opt stații de luptă, îl izolară militar.

— Condițiile fiind îndeplinite, putem începe discuțiile libere.

Se destinseră și, după ce fiecare dintre cei trei participanți verifică aerul și condițiile de mediu, își eliberară capul, pentru vechiul dar încă atât de necesarul contact vizual. Yrsa, desemnată ca gazdă a întâlnirii, preluă inițiativa și le dădu celorlalți doi lista cu punctele de discuție, pe un material dur, insensibil bruiajelor electronice și imposibil de copiat. Sever alese din cele șase seturi de brațe unul cât mai potrivit situației. La fel procedă și Erdman. După care se concentrară pe textul trimis de Yrsa.

— Oare citesc eu bine? exclamă Sever. Toată ședința va fi dedicată problemelor sociale?

Aruncă bucata de plastic pe masă, de care fu absorbită cu rapiditate.

— La ultima ședință, prezidată tot de tine, sublinie Sever, tot despre nenorocitele astea de chestii sociale am discutat. Despre bla bla drepturi, despre bla bla egalitate de șanse. Ce sunt alea, cât costă? Cum ne pot ele îmbunătăți șansele de supraviețuire?

— Drepturile sunt ceva abstract, feminin, îl secondă și Erdman, aruncându-i lui Sever o privire plină de subînțelesuri. Dacă am permite orice, oricui, am ajunge la cheremul Pământului. Asta vrei?

Era o acuzație extremă, făcută, Yrsa știa asta, doar ca să-i provoace o reacție violentă. Nu era cazul. Își flexă palmele bucurându-se de simțurile stimulate de corpul ales. Spre deosebire de cei doi, ea preferase să vină într-unul mic, de pilot, subliniind încă o dată, dacă mai era necesar, marea diferență dintre ei. Sever și Erdman erau afaceriști, oameni de birou, ocupați cu birocrația și obișnuiți ca alții să aibă grija lor. Totuși, ca orice spațial, disprețuia și, în egală măsură, se temea de Pământ.

— Să ne dicteze ei cum să explorăm spațiul? continuă Erdman.

— Sau cum să ne fabricăm copii? punctă Sever.

— Cum să-i educăm, cum să-i naștem, cum să-i concepem?

Yrsa încerca de fiecare dată să-i mai tempereze, să le readucă aminte că sunt o singură echipă.

Cei doi râseră, schimbând o nouă privire plină de subînțelesuri. Aveau un plan comun, realiză Yrsa, care se lăsă pe spate oftând încetișor. După cum îi știa, se gândeau din nou la invadarea Pământului, sau cel puțin a Lunii, sau dacă nu de invadare, măcar o blocadă sau un atac mișelesc cu asteroizi sau o altă zăpăcenie.

Își aduse aminte că atunci când îi întâlnise prima oară, amândoi erau speriați de o blocadă din sens invers. Pământul nu mai trimitea copii și nici material genetic pentru reîmprospătarea coloniștilor, al căror ADN se distrugea mai rapid decât puteau spațialii să-l refacă. Atunci, adică acum aproape zece

ani pământeni, ce însemnau întreit în spațiul interplanetar. O perioadă neagră în care tehnologia spațialilor nu făcea față dorinței de colonizare a pământenilor. Din fericire, oferta voluntară de material genetic era încă mare și, deci, blocada Pământului nu a avut un efect atât de devastator pe cât o gândiseră militarii de pe Pământ.

Dar fusese. În nici doi ani, lipsa de noi coloniști sau de nounăscuți în spațiu a devenit cronică, iar afacerile au început să aibă de suferit.

— Noi nu mai naștem de aproape zece ani, îi reaminti Sever. Noi fabricăm.

Yrsa încuviință, afișând o figură mulțumită.

— Exact! E ceea ce pământenii nu înțeleg. De ce nu înțeleg?

— Pentru că ei nu sunt spațiali! spuseră pe un singur ton cei doi bărbați.

Yrsa întinse mâinile, cerându-le să o prindă de ele. Știa că cei doi urăsc să se atingă, dar și că forma aceasta simplă de apropiere avea întotdeauna succes.

— De ce să avem probleme cu ei? Liniște și înțelepciune. Liniște și pace. Liniște și prosperitate.

Cuvintele și atingerea avură efectul scontat și cutele de pe frunțile bărbaților se topiră, chiar dacă Yrsa știa prea bine, dorința lor de răzbunare doar fusese amânată.

— Acum, să discutăm principala problemă. Ionia, ucenica trimisă de Pământ, a fost de trei ori *dârza* plutonului, o dată a seriei și o dată a întregii fabrici.

Ura să le zică produse, așa cum disprețuia tot sistemul de etichetare inventat tot de ea, ca soluție de compromis după blocada de acum zece ani. Atunci stabiliseră că oamenii concepuți în eprubete, modificați genetic funcție de cerințele locului de muncă, trebuiau numiți *produse*, până când, prin muncă sau răscumpărare, deveneau *liberi*. *Om*, stabiliseră tot atunci, poți fi doar dacă ești stăpânul propriului destin. Altfel ești *produs* sau *mutant*, dacă erai adult.

Lăsaseră o singură ușiță de scăpare. Una îngustă, neaccesibilă oricui. Să te dovedești un *dârz*, un produs cap de serie, ieșit din tiparele predefinite, devenind tu însuți un tipar pentru o nouă serie îmbunătățită. Doar astfel putea un *produs* ajunge *om*.

Proprietarul *dârzului* devenea beneficiarul dreptului intelectual al întregii serii. Caz în care avea dreptul de a muta producția în altă fabrică, pe alt asteroid sau satelit. Iar Ionia era deținută de Pământ. Detestabilul Pământ.

✧ ✧ ✧

Ionia era conștientă de interesul stârnit de performanțele ei. După confirmarea ca *dârză* a plutonului, fusese imediat contactată de un producător de combinezoane.

— Personalizat, cu buzunare largi, rezistent la tăieturi, micrometeoriți, efort îndelungat.

Pe spate, pe față, pe picioare, pe orice bucățică de material liber era desenată sigla fabricantului. Mutantul îi șoptise complice:

— Am purtat și eu de două ori combinezonul galben, e o onoare și o mare responsabilitate.

Apoi, mărind ritmul marșului, adăugă:

— Crezi că-ți poți depăși condiția?

Știa ce este, un produs de sex feminin. Așa că înălță din umeri, mimând nepăsarea, însă întrebarea îi stârni o avalanșă de gânduri, la început mititele, unele chiar vechi, parcă născute odată cu ea, altele mai noi, venite din discuțiile cu ceilalți sau din observațiile asupra lor. Ea era cea mai scundă dintre *cei de aceeași vârstă*. La opt ani nu depășea un metru. Avea corpul perfect echilibrat, se simțea din toate punctele de vedere desăvârșită, mai puțin când venea vorba de starea ei materială proastă, care o transformase în bătaia de joc a tuturor.

De unde vin și unde mă duc? Vin din spate și mă duc înainte. Zâmbi fără să vrea. Erau vorbele ei preferate când gânduri

negre o apăsau. Viața părea mult mai ușor de suportat dacă presăra peste ea puțin umor. Oare de unde-i veneau ideile? Iuți pasul. Mutantul părea azi pornit să-i distrugă pe toți. Plutonul abia mai mergea, iar ea, se surprinse gândind vinovată, ea se distanțase de colegi, acoperind jumătatea distanței până la mutant. De unde vin și unde mă duc? Repetă întrebarea ca o mantră, apoi încetini, permițându-le celor din spate să o ajungă.

— Trebuie să ne organizăm, le spuse în acea seară. Mutantul vrea să se răzbune pe pluton din cauza mea.

Le vedea fețele mici, sprâncenele încruntate, colțurile gurii strânse într-un rictus. Erau nervoși pe ea, o urau sau cel puțin și-ar fi dorit ca ea să nu fi existat. Iar ea nu putea decât să le împărtășească opiniile, să fie de acord cu ei. Da, era un rebut, un produs ce strica armonia, unitatea plutonului.

— Știu că mă urâți, că ați vrea să plec dintre voi. Dar, ascultați-mă, strigă ea când le citi indiferența pe chipuri. Dacă mă sprijiniți, voi pleca mai repede, iar voi veți scăpa de mine.

Dădeau din cap. Erau, totuși, doar niște ucenici, încă departe de mutațiile unui adult, așa că se aplecară asupra ei, de data asta curioși să audă ce vrea ființa asta mică, care le strica echilibrul. Iar ea le șopti, gândindu-se că orice fel de ajutor era mai bun decât o revoltă împotriva ei. De unde-i veneau gândurile?

Aplaudară frenetic, scandându-i numele:

— Ionia! Ionia! Ionia!

Erau atât de ușor de influențat, doar ucenici, produse încă nefinisate, aflate în a doua copilărie, cea de ucenicie.

În seara aceea le-a explicat planul ei. Spera să și-i apropie, să le devină prietenă, să ajungă la acea comuniune de trupuri și gânduri pe care și-o amintea din prima copilărie, pe când era doar un corp neformat, legat de mama-fabrică și, implicit, de toți frații și surorile de serie. Doar o mică parte din ei supraviețuiseră contactului cu spațiul, frigul extrem, lipsa de oxigen, de apă, de hrană, care îi îmbolnăvise, ucigându-i rapid. Iar

alții, cei mai plăpânzi, fuseseră resorbiți. Uneori, noaptea, le auzea strigătele.

Rămase o clipă agățată de marginile amintirii, mai mult senzații, mirosuri, gusturi. Uneori revenea la ele, alteori nu reușea. Tot mai des trebuia să apeleze la cuvinte pentru a le rememora. Să le recompună altfel, potrivite actualului nivel de dezvoltare. Să le analizeze așa cum făcea cu spusele mutantului, cu obiectele din spațiu, cu vitezele și unghiurile, cu gravitația și temperatura. Noile senzații, mirosuri și gusturi ce se suprapuneau peste cele vechi, ștergându-le până aproape de uitare.

— Este firesc, îi spunea rețeaua școlii atunci când trebuia să discute, conectându-se și eliberându-se de toate emoțiile acumulate între două ședințe.

Respiră cu putere, încercând să-și înăbușe frica de necunoscut, să fie tare pentru ceilalți ucenici. Știa, chiar înainte de a i se confirma, că ei o vor urma orbește, că așa, poate, erau setați să se comporte.

— Ucenico, îi va spune mutantul peste doar câteva zile, ce ai făcut din ei?

✧ ✧ ✧

Naveta automată frână, începând manevrele de oprire. Asteroidul pe care exersau ucenicii începuse să crească de la un punct, la un bulgăre, apoi la o uriașă stâncă de peste o sută de kilometri lungime. Dădu din cap, răspunzându-și gândurilor. Fusese ideea ei de a-l păstra pentru Școala de Produse Finite, un uriaș poligon de testare, unicul din tot sistemul. O, da, zâmbi imaginii cu cei doi colegi de consiliu spumegând nervoși și agitați.

— Este o resursă valoroasă!

— O pierdere financiară!

Îi lăsă să-și verse oful, fără a-i întrerupe, punctându-le vorbele cu îndelungi aprobări tăcute, dând din cap, făcându-le jocul.

— Vreți ca Pământul să ne sufoce?

— Am vrea să-i distrugem!

— Cât vreți să le mai tolerăm monopolul nașterii oamenilor? trecu ea peste declarațiile belicoase. Avem dreptul să naștem și noi! ridică ea glasul. Avem dreptul să-i fabricăm așa cum ne cer interesele!

Cei doi tropăiau încântați, iar ea știa că supărările lor erau mai mult de fațadă, că-i vor da oricâte pietre pe cer va cere. Ea era nu doar lidera lor, deși toți erau egali între ei, ea era însăși *spațialul* în esență, cea pe care Pământenii o numiseră Apocaliptica, cea pe care spațialii o supranumiseră Dârza.

Înlătură gândurile cu o mișcare ușoară de pleoape. Asteroidul ocupa toată vederea, iar ea se concentra acum pe micile puncte colorate ce alergau pe suprafața lui.

— Mărește.

Acum pe ecran putea observa întreg plutonul. În fruntea lui era mutantul-sergent, alergând distanțat de restul, conștient de prezența navetei de supraveghere. Era urmat de Ionia, ucenica, *dârza* momentului.

— Mărește.

Îi vedea trupul mic, închis în combinezonul galben, cum saltă cu ușurință peste stânci, peste crevase, fără efort, tacticoasă, ca o panteră sigură de prada sa. În spatele ei, la nici zece metri, restul plutonului, alergând grupat, cu aceeași cadență, urmând-o pe ea, liderul de facto. Mutantul din frunte doar fugea, mâncând pământul, agonic, de parcă mirosul prădătorului din spatele lui îi activase simțăminte ancestrale care-i dictau goana panicoasă.

Mutantul se uita din când în când în urmă. Yrsa îi accesă datele corporale, comparându-le cu ale ucenicei. Sergentul trecuse de limita epuizării, în timp ce micuța alerga relaxată, impunându-se urmăritorilor. Mișcă degetul circular, deschizând frecvențele membrilor consiliului.

— Despre asta vorbeam.

— E *dârza* actuală, spuse Sever.

— E din fabrica Pământului, sublinie Erdman.

Plutonul ajunsese la bază. Mutantul le vorbea, gesticulând nervos. Yrsa nu le vedea chipurile, ascunse de geamurile fumurii ale căștilor, nici nu le auzea vorbele, însă nu avea nevoie de conexiuni sofisticate pentru a înțelege ce se întâmplă. Mai ales atunci când capul mic al ucenicei se roti, îndreptându-și atenția spre navetă, suspendată la nici zece kilometri deasupra lor.

— Du-mă la Școală, îi ceru Yrsa navetei.

Când punctul se îndepărtă suficient, Ionia își permise să respire. Încordarea îi înțepenise mușchii gâtului, concentrată mai mult pe comportamentul ei și al plutonului decât pe spusele mutantului.

— Crezi că mă prostești?

Palma grea se abătu peste casca ei, aruncând-o direct în brațele colegilor. Vocea îi suna ciudat, filtrată de difuzoarele căștii, agresivă și, în același timp, neputincioasă.

— Crezi că poți să-mi distrugi plutonul?!

Era mai mult o exclamație decât o întrebare. Ionia se ridică, decisă să-l înfrunte, apoi se liniști. Mutantul era de două ori cât ea. Rapiditatea, capacitatea de a rezista la efort prelungit în condițiile unui aport de oxigen scăzut, nu putea compensa experiența celuilalt. Cel mult îl putea pune într-o situație ridicolă, făcându-l să o fugărească. Așa că, doar se îndepărtă așteptând, pândindu-l, analizându-i mișcările încete, starea de oboseală maximă în care-l adusese ambiția prostească.

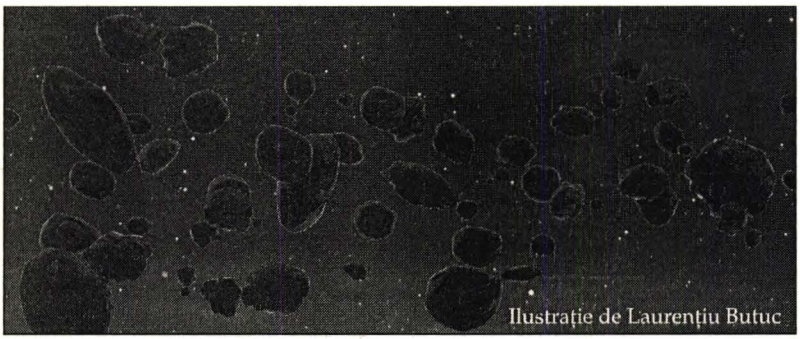

Ilustrație de Laurențiu Butuc

Nici mutantul nu căzu în capcana ei.

Era sleit de puteri. Exercițiul fusese extrem de dur. Înconjuraseră întreg asteroidul, într-un periplu de aproape trei sute de kilometri. Fugind, fără alimentare cu lichide, cu oxigenul sub 1%. Închise ochii și un val de greață îi inundă gura, acoperind durerile cauzate de vasele de sânge sparte. El avusese și oxigen și lichide, și uite... Se sprijini de o stâncă, urmărindu-i pe ucenici. Cu toții stăteau și se uitau la el, parțial fascinați, parțial curioși de căderea mutantului-sergent. Doar *dârza* se apropia. O vedea ca prin ceață și nu știa dacă e bine sau e rău. Se întinse pe spate.

Ionia se aplecă asupra trupului mutantului. Se cuplă la costumul lui și-i urmări atentă agonia. Se sufoca. Avea organe cu leziuni permanente, plămânii parțial distruși, iar inima nu mai făcea față cererii de sânge proaspăt. Îl privi cum murea așteptând, alături de ceilalți, naveta de evacuare.

— Un rebut, șopti unul dintre ucenici.

— Versiune veche.

— Incapabilă de progres.

— Serie închisă.

— Fără urmași.

În seara aceea devenise *dârza* generației ei.

În sala de mese, ucenicii se cuplau la tuburile de alimentare, încărcându-se cu nutrienți, lichide și energie. Yrsa stătea într-un colț, sprijinită de perete. Generația ei încă mânca biologic, se trezi ea remarcând, cu durere, cum tot ceea ce știa, ce învățase, devenise acum inutil. Tinerii din fața ei, cu minimum treizeci de centimetri mai scunzi, slăbuți, acoperiți de pelicule bioprotectoare, care le ascundeu trăsăturile, treceau cu ochii peste ea fără să se oprească. Doar zâmbetul, pe jumătate de gură, exprimând dispreț, îi arăta că știu cine este.

Ionia și plutonul ei apărură mai târziu. Când intrară în sală, toți își îndreptară privirile asupra ei, apoi se ridicară și aplaudară în tăcere. Atmosfera îi readuse în minte momentul în care chiar ea devenise o *dârză* a generației. Fusese prima și, atunci, în acea sală de pe Lună, se inventase termenul, festivitatea, totul. Altă epocă, alți oameni, alt viitor, dar aceiași ucenici ca acum. Ostili adulților, autorităților, dornici să se impună, să-și declame supremația. Yrsa zâmbi. Programul de fabricație a spațialilor avea succes. Păcat doar că micuța era a Pământului.

— Ionia? o strigă ea, când ucenica se apropie.

— Doamna Președinte?

Era cu adevărat mică. Îi întinse mâna, realizând în același timp și o conexiune peer-to-peer.

— Să ne așezăm.

Ionia îi făcu semn spre o masă. Ocupanții ei se ridicară, lăsându-le singure. Yrsa admiră simplitatea gesturilor, felul cum ceilalți îi arătau ucenicei respectul, fără nicio urmă de slugărnicie, de prefăcătorie. Dădu din cap admirativ.

Trecu direct la subiect.

— Ai absolvit.

— Încă nu pot fi mutantă.

Yrsa venise ca o femeie înaltă, cu jumătate de față acoperită de o mască bio-sintetică, îmbrăcată într-un combinezon auriu, acoperit de solzi inteligenți, capabili să preia energie din ambient. Vedea cum ochii ucenicei o analizează, bucată cu bucată, întorcând-o pe toate părțile.

— Ești cel mai bun produs.

— Sunteți Dârza, îi reaminti ucenica.

Yrsa înclină din cap.

— Cum ar fi să lucrezi cu mine, să iei decizii, să străbați spațiul?

Încet, fără grabă, își schimbă forma, devenind o femeie de statură normală, acoperită cu un combinezon de miner spațial, negru, cu solzi mari, mișcându-se fără astâmpăr, căutând resurse, sorbindu-le cu nesaț din atmosfera cantinei.

Sala se golise. Mutanții-profesori se străduiau să-i ofere Dârzei cele mai bune condiții.

— Ești o *dârză*, cea mai bună de când am pus bazele Fabricilor de Produse Umane, de când am înființat Școlile de Produse Finite. Ești produsul perfect, omul ideal.

Se aplecă peste masă, prinzând mâna fetei cu chip imobil.

— Avem nevoie de tine, de genotipul tău, acum mai mult ca oricând. Suntem în pragul unor descoperiri extraordinare. Tehnologia ne permite colonizarea întregului Sistem Solar, nu doar a centurii de asteroizi. Iar tu, tu ai putea fi cheia spre univers.

Ionia îi strânse ușor mâna, apoi se eliberă.

— Sunt un produs al Pământului.

Yrsa rememoră vorbele consilierilor.

— Dacă refuză, o luăm cu forța.

— Pământul va riposta.

— Îl vom bombarda cu asteroizi!

— Și dacă simulăm un defect?

— Un accident. Se întâmplă foarte des.

— Le spunem că seria e compromisă, gândise ea cu voce tare. Ei nu o vor mai fabrica, iar noi rămânem cu prototipul. Cu singurul exemplar produs.

Consilierii zâmbiseră și cu toții se prinseseră de mâini, schimbând informații, sentimente.

O apucă pe ucenică de braț.

— Ești aici, cu noi, unde-ți e locul... o ființă a spațiului, a lipsei de gravitație. Proiectată să coboare pe asteroizi, să trăiască în ei. Perfectă pentru locurile mici, lipsite de nutrienți și aer. Ce vei face pe Pământ? Te vor pune într-o cușcă și te vor plimba prin laboratoare ca pe o creatură exotică. Veniți și vă minunați! Omul care nu e om! Ființa care nu mai e ființă! Te vor privi și vor vomita scârbiți. Pentru ei, frumusețea nu stă în perfecțiunea utilității, au alte criterii, iar criteriile lor nu sunt ale tale. Nu vor fi niciodată! Pentru pământeni, spuse Yrza cu dispreț, ești doar un spațial, un robot bio-sintetic fără suflet, fără acces

la Rai, la Iad sau reîncarnare. Te vor vâna ca pe un monstru, te vor crucifica, dacă vor pune mâna pe tine.

Ionia asculta și analiza, așa cum fusese învățată. O știa pe Dârza, o văzuse și o admirase în multe ocazii. Așa că îi aproba discursul, ideile, lăsându-se dezmierdată de vorbele ei fără cusur, de adierile calde venite odată cu respirația tot mai iute. Da, ea era Dârza Spațialilor, Apocaliptica, cea mai detestată ființă, cel mai urât om din univers.

Își trase din nou mâna.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Amândouă știau că decizia fusese luată.

Yrsa își vedea începuturile în ochii ucenicei, speranțele, visele de mai bine pentru cei fugiți de pe Pământ, vânați și invidiați, încrederea că noul genom uman va fi tot mai puternic și că, astfel, pas cu pas, *homo sapiens* va face loc lui *homo spaciens*. Aveau nevoie de ucenică, mai ales ea, o dovadă că drumul pe care-l stabilise acum zece ani nu era o fundătură. Că puteau fabrica, puteau concepe oameni tot mai evoluați, mai bine adaptați condițiilor din spațiu. Frigului, radiațiilor, lipsei de oxigen și de nutrienți, dar mai ales absenței unei familii tradiționale, așa cum aveau pământenii.

Oftă abia auzit. Reversul bunăstării era războiul. Dorința de răzbunare sau, pur și simplu, plăcerea luptelor, era profund înscrisă în genele umane. Trebuia ca Ionia nu doar să aleagă, ci și să înțeleagă că ei sunt spațiali și că locul lor este acolo, printre planete și stele, în niciun caz în puțul gravitațional reprezentat de Pământ.

Ionia încă o analiza pe Dârza din fața ei. Undeva, ca un praf de nisip pătruns în combinezon, o supăra faptul că trebuia să trădeze încrederea pământenilor. O cută subțire îi brăzdă fruntea, amintirea seriei ei, căldura trupurilor. Închise ochii și oftă, trebuia să o urmeze pe Dârză, pentru că numai astfel putea supraviețui, dar avea obligația să-și readucă la viață familia.

Amândouă întinseră mâinile în același moment, strângându-le cu căldură.

— Ionia, ucenica, spuse fetița.

Aparatul de multiplicat paradoxuri

de Aurel Cărășel

Jean Jacques Marie Deveria era un om liniștit de felul său. Pictor de biserici, își petrecea mai tot timpul în străinătate, acasă venind rar de tot, ca într-un fel de concediu. Nu avea faimă de mare artist, dar respecta cu strictețe un set de reguli profesionale de bază și de aceea era destul de solicitat.

Revenise din Olanda într-o zi strălucitoare de toamnă, cu funigei prin aer și zbor săgetat de rândunele peste azaleele din parc. Terminase de restaurat o icoană flamandă cu autor necunoscut, o operă pretențioasă, care-i răpise o mulțime de timp și revenise în oraș pentru o perioadă mai lungă. De cum a intrat în casă, m-a sunat, ca de obicei, și m-a rugat să trec pe la el. Pentru că nu ne mai văzusem demult, mi-am lăsat treburile deoparte, am luat tramvaiul de la colțul străzii și, fix la orele 18:00, ciocăneam cu inelul de bronz în ușa casei sale.

M-a întâmpinat cu același aer înnegurat dintotdeauna. Ne-am strâns mâinile, chiar acolo în prag, i-am înmânat butelia de „Florio", împachetată stângaci în punga cenușie de hârtie, iar el mi-a făcut semn să intru în sufragerie. Cafetiera de porțelan aștepta pregătită pe o tavă, alături de două cești obișnuite, parcă furate de printr-un restaurant de periferie. A turnat în ele și a împins-o pe cea mai apropiată către mine. Mirosea frumos și am savurat-o îndelung, în vreme ce schim-

bam banalități. Acesta era adevăratul Jean Jacques Marie Deveria, artistul ciudat care trăia singur, avându-mă pe mine drept singur prieten și confident și care nu se pricepea la nimic altceva mai bine din domeniul vieții practice decât la preparat cafeaua. Îl priveam pe furiș și mă minunam: nu se schimbase aproape deloc. Poate numai tenul să fi fost cu o idee mai bronzat.

I-am povestit despre slujbă, despre cunoștințe, despre distracțiile din ultima perioadă, dar îmi era din ce în ce mai clar că nu mă ascultă decât cu o ureche, concentrat asupra unui lucru știut numai de el.

Și, brusc, fără nicio legătură cu tema discuției de până atunci, pictorul m-a întrebat dacă am auzit ceva despre un filosof antic, Zenon de Elea, și despre paradoxurile lui. M-am chinuit câteva clipe să-mi aduc aminte dacă auzisem ceva la școală, dar era clar că la orele acelea fusesem absent. Am ridicat din umeri și i-am spus, sincer, că nu.

A dat din cap în semn de aprobare și a răspuns că se aștepta la asta. Cine avea timp de Antichitate? Apoi s-a ridicat și s-a îndreptat către tabla neagră din spatele ușii de la intrare. A tras într-o parte de cadrul de lemn în care era fixată și a adus-o mai aproape de masă. A luat un ciot de cretă și a început să-mi demonstreze ceea ce el a numit „paradoxul întrecerii iepurelui cu broasca țestoasă". Vorbea fluent și inteligibil. Chiar și pentru mine, care nu aveam nicio apetență specială pentru logică și filosofie. Adică, dacă am pune o broască aproximativ cu vreo 4-5 metri în fața iepurelui și le-am da startul să concureze, rezultă că iepurele, oricât ar fi de rapid, n-o va ajunge niciodată din urmă pe mai lenta lui oponentă, deoarece de fiecare dată va trebui să străbată jumătatea distanței care-i separă, după care din nou jumătatea noii distanțe și tot așa... Adică fiecare fragment al distanței care-i desparte își are propria jumătate, care nouă jumătate are, la rândul ei, altă jumătate, care...

A râs și m-a privit întrebător. Mi se părea evident că, în felul acesta, iepurele nu o s-o ajungă niciodată pe nenorocita aia cu

carapace și chiar mă mir că nimeni de la Zenon încoace nu a mai gândit problema în același fel. Așa că am dat din cap: era cât se poate de clar. A râs din nou și mi-a făcut semn să trecem în atelier. O mână grăbită strânsese pânzele și cartoanele și le îngrămădise într-un colț. Nu departe de peretele-fereastră se găsea un postament din lemn, pe care era fixat, în buloane mari, galbene, un mecanism din metal care încadra două oglinzi de statura unui om, dispuse față în față. În spațiul dintre ele se distingea o sclipire vagă de paiete.

Deveria a mângâiat cadrul cu un gest absent, apoi a tras de o manșă, a cuplat un generator, ascuns îndărătul unui panou și, brusc, strălucirea înșelătoare a paietelor s-a transformat într-o ceață luminoasă. M-am retras, cu prudență, doi pași înapoi. Aerul începuse să miroasă a ozon. Pictorul a zâmbit ciudat, cu fața iluminată dintr-o parte, și mi-a spus că mă găseam în fața unui *re-producător*, o mașinărie construită pe baza principiului paradoxului lui Zenon. A scos stiloul din buzunarul de la piept al cămășii, mi l-a arătat, demonstrativ, după care l-a aruncat în spațiul dintre oglinzi. Obiectul s-a reflectat într-un număr nesfârșit de imagini, apoi... s-a auzit un mic pocnet și, pe platforma de plastic au apărut din senin două stilouri identice.

Nu mai pricepeam nimic. Deveria a râs din nou...

Un *re-producător* funcționa prin sintetizarea din aerul atmosferic a unei structuri subnucleare identice cu cea a matricei oferite spre copiere. Bine-bine, am replicat neconvins, dar paradoxul lui Zenon? Chestia cu jumătatea jumătății? Și, totuși, miracolul se afla acolo, la doi pași de mine, sub forma a două stilouri. Asta era problema, a recunoscut sportiv Deveria. Îi scăpa ceva... un element. Exact acesta era motivul pentru care mă găseam în atelier: mă invitase pentru a fi martor la un experiment inedit, care putea să-i aducă un răspuns.

Și, fără niciun avertisment prealabil, a intrat între oglinzi. O clipă, nu s-a întâmplat nimic. Apoi, generatorul a prins să bâzâie asemenea unei viespi înfuriate. Paietele au sclipit or-

bitor în toate direcțiile și pe platformă... a mai apărut un Jean Jacques Marie Deveria. Au ridicat amândoi câte un braț și mi-au făcut semn. Același semn. Cred că mă îngălbenisem, pentru că mi-au zâmbit încurajator. În momentul următor, paietele au sclipit din nou și spațiul dintre oglinzi s-a umplut. Acum erau patru Deveria... Peste încă o clipă erau șaisprezece... apoi...

Principiul jumătății jumătății. Dumnezeule, urmau să umple casa și, în câteva ore, întreg orașul! În 48 de ore nu vor mai avea loc în întreg districtul...

Totul a durat până când șirul de pictori a ajuns la colțul străzii. Era șapte și jumătate seara și o mulțime curioasă prinsese să se adune dincolo de garduri, ca să vadă minunea. Poliția adusese câteva mașini de patrulare la jumătatea străzii Parcului, dar nu intervenise în niciun fel. Fără niciun avertisment, la fel de neașteptat cum își făcuseră insolita apariție, pictorii au dispărut. Lumea a scos un „ah!!" expresiv și a început să șușotească, aplecându-se dincolo de gardurile de ciment.

Am alergat în casă și am dat buzna în atelier. Aparatul bâzâia liniștit, iar cele două stilouri se aflau tot acolo. Atât. Stilourile erau lucruri moarte. Zenon explicase principiul jumătății jumătății exclusiv pentru ființele vii. Multiplicarea se producea atâta timp cât... li se înjumătățea timpul vieții. Fiecare multiplicare împărțea șirul anilor de existență la doi, la patru, la șaisprezece...

Nu l-am mai revăzut pe Deveria niciodată. Casa lui a moștenit-o un nepot, iar contul din bancă a revenit unui orfelinat. Aparatul a rămas la mine. Împreună cu cele două stilouri. Uneori mă uit la ele și mă tentează ideea să pornesc generatorul și să multiplic câte ceva. Bani, spre exemplu. Știu însă că dacă aș face acest gest, n-aș mai scăpa de obsesia de a intra între oglinzi. Cum nu scăpase nici sărmanul meu prieten.

Dumnezeule, cum trebuie să te simți când te multiplici? Oare să n-o fi ajuns iepurele niciodată pe nefericita aia de broască?

Newton Park

de Gwydrin Florindore

Mi-am regăsit zilele trecute, în sala de așteptare a terminalului Newton Park, o fostă colegă de serviciu din primul meu job. În oficiul de calcul al fabricii de scule și matrițe din Port Winga, unde mă angajasem ca inginer stagiar, după absolvirea facultății, era o fată cam de vârsta mea, poate cu un an sau doi mai mare. Asta se întâmpla în 2125, am uitat să menționez. Tipa asta era nevasta chestorului din Winga. Doamna Marsha Charlton era o femeie elegantă, inteligentă, plăcută, dar complet inabordabilă pentru mine, care eram un fel de golan jerpelit pe lângă ea. Nu făcea nimic toată ziua, se dădea cu cremă pe mâini și pe față și bârfea cu celelalte gagici. Nu că restul ar fi făcut mare lucru. Oficiul de calcul era o sinecură comodă, iar toată lumea știa că doamna M. este o pilă.

După trei ani de stagiatură, am abandonat serviciul acela și nu am mai văzut-o niciodată pe doamna M. Niciodată până acum trei zile, vreau să zic. Auzisem că divorțase la un moment dat de chestorul Charlton și plecase în Italia, unde s-ar fi măritat cu un lombard bogat. Alte zvonuri dădeau ca sigur faptul că devenise damă de companie. N-am dat importanță acestor povești, cum, de altfel, nici persoana ei nu mă interesase prea mult niciodată. Cu trei zile în urmă, însă, cum spuneam, aplicasem pentru emigrare pe Stația orbitală Newton și, în timp ce așteptam la rând pentru scanare, doamna M. m-a abordat intempestiv și m-a invitat la o ciocolată caldă. Mi-a făcut impresia că ar vrea să flirteze cu mine.

Arăta fix la fel cum o știam. Îngrijită, vopsită blond, zâmbitoare. Bine, tenul ei era un pic mai ridat, pometii mai căzuți. Locuia în Padania din 2135, pe lângă lacul Como. Avea o casă aranjată și trei copii superbi, un băiat și două fete și era văduvă, după cum îmi declarase. Mărturisesc că am fost un pic invidios pe norocul ei. Soarta îi dăruise nu numai o familie din care se născuseră copii, dovadă că avusese parte de un soț fertil, ci și o relativă bunăstare. Îmi arătase un holoclip în care apăreau toți patru, ciocnind pahărele cu grappa și zâmbind fericiți în jurul unei mese așezate pe o peluză însorită, situată lângă malul lacului. Ce ai putea să ceri mai mult de la viață, m-am gândit?

Am fost, de aceea, intrigat observând la ea acele trucuri obișnuite la femei, atunci când vor să atingă un bărbat la coarda sensibilă. Curând, bănuielile mele părură că se adeveresc.

— Dragă Ayrton, ciripi Marsha, după ce-și tamponase buzele cu un șervețel umed, te-ai hotărât, așadar, să faci pasul decisiv. Bravo ție! Mereu am susținut că, pentru un bărbat fertil, în floarea vârstei, e de preferat o viață sexuală normală, chiar și consumată în captivitatea și austeritatea unui satelit artificial, decât abstinența forțată de pe Pământ. Încă unul care ne părăsește! adăugă Marsha, după o pauză de câteva secunde, cu un accent voit dramatic în voce.

M-am uitat intrigat la fosta mea colegă de birou. Ce a vrut să spună cu acel „încă unul care **ne** părăsește"? De ce mai venise pe terminal dacă nu avea de gând să emigreze și ea?

Dar, în definitiv, de ce ar emigra, m-am gândit eu imediat, dacă avea o familie, copii și o situație materială sigură? Cum să abandonezi așa ceva? Pe măsură ce populația Pământului îmbătrânea ireversibil, ieșeau însă la iveală probleme din ce în ce mai grave, la care nu se gândise nimeni. Deja se observase asta în ultimii zece ani: din cauza încetării nașterilor și a emigrării în masă a adulților tineri și fertili, cei rămași acasă o duceau din ce în ce mai prost. Ca să nu mai vorbim de rata vertiginoasă a sinuciderilor. Cei care încă mai aveau rezerve se puteau considera binecuvântați, cât de cât.

Nu puteau pleca însă toți. Locurile pe stațiile orbitale erau limitate, iar proporția bărbaților și femeilor admiși să-și petreacă restul vieții pe unul din cei zece sateliți artificiali era calculată riguros de sistem în așa fel încât să se regleze în permanență echilibrul rasial și demografic. În plus, odată cu trecerea timpului, numărul celor depistați pozitiv la scanare era din ce în ce mai mare, lucru firesc. Nicio măsură de protejare nu putuse stopa vreodată extinderea epidemiei.

Îmi făcusem testul înainte de a trimite formularul aplicației, dar faptul că ieșise negativ, deși încurajator, nu mă ferise de emoții. Ultima scanare, înainte de îmbarcare, era obligatorie. M-am apropiat, așadar, de cabina de recoltare, cu un sentiment amestecat de teamă, umilință și dezgust. Procedura de scanare pentru bărbați nu era deloc dureroasă și dura doar cinci minute. Atât cât era necesar pentru a se recolta un centimetru cub de spermă și a se analiza la microscop. Mă consolasem. Îmi lăsasem sperma în atâtea zeci de aparate în ultimii ani, încât nu mai conta. Agenția pentru măsurarea Factorului Omega genetic mă recrutase încă de anul trecut ca posibil emigrant pentru Stația Newton. Primeam aproape săptămânal fotografii și holoclipuri încurajatoare. „Veniți la noi, alăturați-vă comunității noastre și vă veți cunoaște jumătatea mult visată! Totul este pregătit. Vă așteaptă o viață liniștită, în spiritul tradițiilor multiseculare. Strănepoții dumneavoastră vor coloniza din nou Pământul!"

Ce vor fi însemnat viața aceea liniștită și deplinul acord cu spiritul tradițiilor multiseculare, asta era însă unul din cele mai bine păstrate secrete de Stat. Nicio veste nu venea de la cei plecați acolo, sus, pe sateliți. Nicio imagine, niciun cuvânt. Parcă ei ar fi fost ținuți în carantină, nu noi, pământenii. Circulau doar supoziții, zvonuri. Cele provenite din partida antisistem descriau un univers gri, metalic, standardizat. Un regim de cazarmă, în completă contradicție cu imaginile vioaie, colorate și optimiste din spoturile publicitare guvernamentale. Oameni rași în cap, cu privirile în jos, supuși unui tratament de îndoc-

trinare, supunere și înmulțire dirijată. Stațiile spațiale erau proiectate ca, de la cinci mii de oameni câți erau admiși inițial, să se ajungă în fiecare, datorită sporului natural controlat, la până de șapte ori mai mult, la finele celor o sută de ani prevăzuți pentru carantina Pământului. Abia atunci, când ultimul dintre pământeni va fi murit de bătrânețe și odată cu el, ultimul Omega-virus, abia atunci cele zece colonii spațiale se vor deschide și oamenii se vor întoarce în paradisul lor pierdut.

Dar asta avea să se întâmple într-un viitor prea îndepărtat ca să-mi pese. Izbucnirea epidemiei mondiale a coincis cu intrarea mea în adolescență și debutul vieții sexuale. La început, nu am dat prea multă atenție alertelor. Mi se părea o isterie stupidă. Spre mirarea și disperarea mea, însă, pe toate canalele de comunicație am început să fiu bombardat cu avertismente. Am aflat în curând că, în timp ce femeile nu pot fi decât purtătoare și transmițătoare ale infecției, Omega-virusul provoacă sterilitatea masculină, iar singurul mijloc de împiedicare a contaminării este sexul protejat.

A face sex numai cu prezervativ nu era chiar cea mai mare tragedie din univers, dar consecința era că nu mai puteai face copii. Asta este, mi-am zis eu, n-o să mai am copii, dar ce te faci când toți bărbații din lume vor fi scoși din circuit? În mai puțin de cincizeci de ani, stirpea omenească ar fi fost condamnată la extincție. Ca și dinozaurii, dar de data asta fără aportul vreunui meteorit.

După ce s-au construit stațiile orbitale și lumea a început, încet-încet, să-și ia tălpășița, încă mi s-a părut o vreme că totul este doar o glumă proastă. Dar nu după mult timp au început să apară problemele. Scăderea bruscă a numărului de copii a lovit mai întâi în sistemul de învățământ. Milioane de educatori și profesori de pe tot globul au rămas șomeri. Apoi, doctorii pediatri. Odată cu închiderea școlilor și universităților, a venit rândul industriilor care fabricau bunuri și prestau servicii pentru copii și tineret: jucării, manuale, cărți, alimente, îmbrăcăminte, tabere, desene animate, filme, street dance, rap, hip-

hop, spray-uri pentru grafitti, biciclete, role și skate-board-uri. Bugetele naționale au început să se clatine. Impozitele și taxele au luat-o la vale, dobânzile au explodat. Creditarea s-a prăbușit, apoi pieţele imobiliare. Două bănci mondiale au dat faliment, au urmat după aceea băncile naționale la rând, în cascadă. Tăvălugul crizei mondiale a dat startul teoriilor conspirației. Criza înarmărilor, șomaj generalizat, dictaturi pe toate continentele. Statele care își cereau recâștigarea vechilor frontiere au început să se provoace reciproc, șicanându-se în spațiile aerian și naval.

Al treilea Război mondial bătea la ușă. Cei care încă nu se hotărâseră să emigreze în Cosmos au început să se gândească serios la asta. Printre ei m-am numărat și eu. Am început să fac o serie de teste și, spre mulțumirea mea, nu am fost depistat pozitiv. Am fost solicitat să donez material seminal de către mai multe Bănci de spermă, și chiar am donat, încă se mai credea că asta va fi o soluție de salvare a speciei. Familiile monoparentale nu erau însă văzute cu ochi buni, iar dacă mama era contaminată, copiii se nășteau gata infectați.

Am intrat, așadar, în cabina de scanare și m-am supus procedurii automate de recoltare. După cele cinci minute reglementare, pe ecranul robotului a apărut înscrisul „Omega Negativ", ceea ce era absolut normal, întrucât nu mai făcusem sex de la ultima prelevare, asta fusese tare demult în urmă. Când am ieșit, Marsha mă aștepta cu nerăbdare. Când m-a văzut, m-a strâns de mână și m-a întrebat din ochi ce verdict am primit.

Sigur, se vedea pe fața mea că fusesem acceptat, am zâmbit, cu toate astea, Marsha nu-mi dădea drumul la mână, ci continua să mă strângă tare. Părea că vrea să mă tragă înapoi, ceea ce era cu neputință de acceptat. Dacă nu intram în câteva minute în terminal, rezultatul scanării expira și testarea trebuia reluată. Pe cheltuiala mea, de data asta. M-am întors către ea, un pic nedumerit.

— Marsha, aici trebuie să ne luăm rămas bun... desigur, dacă nu cumva te urci și tu împreună cu mine pe Newton.

Mă privi în ochi cu seriozitate.

— Ayrton, tu știi unde te duci? Nu, nu-mi răspunde că ai văzut clipurile publicitare. Te-ai gândit vreodată că sunt minciuni? Te-a bătut vreodată gândul, așa, în treacăt, că oamenii aceia sunt de fapt aruncați de vii în spațiul cosmic? Cum? Zici că nu au niciun interes să facă asta? Dar tu știi câți oameni au dispărut fără urmă de pe Pământ în ultimii cinci ani? Unde s-au dus cei douăzeci de milioane de europeni, dacă stațiile orbitale pot primi numai o sută cincizeci de mii? Dar cei cincizeci de milioane de africani? Dar cei o sută de milioane de chinezi? Știai că lipsesc aproape o jumătate de miliard de oameni pe tot globul? Zece la sută din omenire este absentă de la domiciliu. Îți vine greu să crezi, dar e purul adevăr. Au plecat într-o bună zi de acasă, s-au îndreptat către un terminal, au intrat în el și n-au mai ieșit niciodată de acolo. În niciun caz ei nu au ajuns nici pe Newton, nici pe Arhimede, nici pe Galileo și nici pe celelalte stații orbitale. Unde sunt ei, Ayrton? Unde sunt?

Mă uitam siderat la femeia din fața mea. De unde scosese cifrele astea? Ce dovezi avea?

Mi-a citit parcă întrebarea pe buze.

— Întreabă-ți vecinii și ai să afli. Dacă ai vecini, sau cunoscuți, ai să vezi că unul din zece a plecat în Cosmos. Unul din zece de pe oricare stradă, din oricare oraș, din fiecare comitat, din orice țară de pe glob. Cum e posibil așa ceva? Cum e posibil să nu se afle?

Eram oarecum descumpănit, trebuia să recunosc. Chiar nu aveam nicio idee cum ar fi fost așa ceva cu putință, dacă așa stăteau într-adevăr lucrurile.

Nu aveam altceva de făcut decât să o cred pe cuvânt. Și Marsha arăta extrem de convingător.

— Ayrton, nu-ți cer să iei o hotărâre definitivă. Te rog doar să nu te pripești și să nu iei o hotărâre definitivă acum.

Ușor de spus asta. Teoretic, puteam să amân îmbarcarea. Practic, însă, nu aveam de unde să știu dacă voi mai fi acceptat vreodată. Computerele alegeau și respingeau aplicațiile după

algoritmi cunoscuți numai de ele. Totul depindea de numărul bărbaților și femeilor de o anumită rasă și o anumită vârstă care fuseseră acceptați până în acel moment.

— Nu știu ce să zic...

Se apropie de mine și începu să-mi șoptească la ureche.

— Alternativa pe care ți-o ofer este un cămin real, o familie adevărată, un aer natural, cu iarbă, lac, munte, totul de la Mama Natură. Pentru tot restul vieții. În plus, sex la discreție, dacă doar pentru asta te hotărâseși să-ți iei zborul către stele. Și toate mijloacele de existență asigurate prin munca brațelor. Uită-te aici!

Marsha își făcu palmele căuș în jurul unui mic holoproiector și între ele apăru un sat patriarhal, cu vaci și oi păscând și oamenii lucrând ogorul. Pe măsură ce drona care filmase se ridicase tot mai sus, comunitatea aceea se vedea că era înconjurată de păduri de nepătruns, undeva într-un ținut izolat de munte.

M-am arătat neîncrezător. Unde existau locurile acelea?

— Există cu adevărat, dragul meu Ayrton! Există astfel de comunități rurale, nu s-a auzit nimic de ele pentru că nu-și fac publicitate. Se află în cele mai izolate și mai greu accesibile locuri de pe pământ. Asta pe care ți-am arătat-o eu se află într-o regiune înapoiată din Europa, ultima care a rămas absolut neconectată prin autostrăzi cu restul continentului. Se numește... Ah, dar vei afla mai multe când te vei alătura nouă. Pot doar să-ți spun că acest mic sat poartă numele de Bisoca.

Eram din ce în ce mai încurcat. Mă uitam la ceas și mi se părea că dau cea mai grea luptă din întreaga mea viață. Tot sistemul meu de concepții stătea să se năruiască. Venise o fostă colegă de birou, pe care abia dacă o cunoscusem în acea scurtă perioadă de timp cât lucrasem în aceeași firmă, o fată cu care nu schimbasem, cred, mai mult de o sută de cuvinte în întreaga mea existență, și în câteva minute îmi propunea să-mi răstorn firul vieții la o sută optzeci de grade.

Trebuia să iau o hotărâre în treizeci de secunde, nu mai mult. M-am întors zâmbind către ea.

— Dragă Marsha, am zis, din păcate...

— Ți-am spus oare că cei trei copii ai mei i-am conceput prin fecundare in vitro?

M-am uitat lung la ea. Habar n-am avut de treaba asta. Da, existaseră asemenea cazuri. Tot ce se poate, m-am gândit.

— Uite, zise Marta, cotrobăindu-și prin poșetă, conform legii, au fost obligați să-mi divulge, la cerere, identitatea donatorului spermatozoizilor. Ah, unde am pus certificatul acela... Uite-l, l-am găsit!

Am rămas pironit minute întregi, cu ochii ațintiți pe fotografia imprimată pe certificatul de paternitate biologică. Când, într-un târziu, mi-am revenit din stupoare, scanarea mea deja expirase. Toată procedura de reînscriere pe site, de trimitere a formularului și de testare biologică putea să dureze și treizeci de zile. Mi-am ridicat privirile către Marsha și i-am zis, cu aceeași intonație cu care îi ceream, în urmă cu douăzeci de ani, bilanțul contabil pentru a-l înregistra în baza de date:

— Dragă Marsha, condu-mă, te rog, la Bisoca. S-ar putea ca voiajul meu pe Newton să se amâne pentru o dată nespecificată.

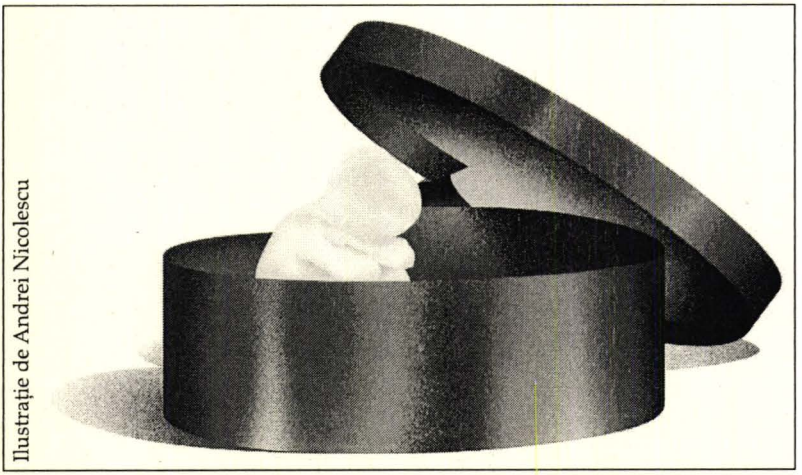

Ilustrație de Andrei Nicolescu

Medalion
Simona Vlădăreanu

„Pe cât e de înaltă, pe atât scrie de concis", ar fi exclamat odată, la una din ședințele cenaclului Atlantis-Club, din Cernavoda, unul dintre colegi. Că așa va fi fost, nu se cunoaște cu certitudine. Asta este legenda. Ceea ce este sigur e faptul că Simona are o vârstă frumoasă (17 ani) și un real talent de miniaturist. Povestirile ei sunt parabole delicate despre sufletul oamenilor din ziua de mâine, restrânse pe dimensiunea a una sau două pagini. Ca orice adolescent, visează la întâlniri romantice pe axa timpului și la peisaje stranii din alte lumi.

În clipa în care notez aceste cuvinte, nu se poate face mai mult decât o foarte vagă apropiere de proza singurului nostru scriitor SF de short-short story – Ovidiu Bufnilă, dar acest lucru se întâmplă din cauză că Simonei îi lipsește, în primul rând, experiența literară a acestuia. Este remarcabilă, pe această linie, concizia exprimării narative a celor doi. Și, cine știe, poate că mâine ea va confirma în această direcție, aducând o nouă trăsătură în configurația tot mai complicată a SF-ului românesc.

Am scris rândurile de mai sus în anul 1989, prefațând textele care urmează, în fanzinul **Atlantida**, nr. 4. Din păcate, Simona nu a mai apucat să confirme speranțele puse în realul ei talent scriitoricesc, trecând dincolo de Marele Prag dintre lumi, trei ani mai târziu, pe când era încă studentă. Dar puținele ei texte, risipite prin fanzine, ne arată încă felul în care adolescenții din Valul anilor '80 vedeau viitorul de dincolo de eterna zi de Azi.

Aurel Cărășel

Cioburi

Pentru prima dată, am întâlnit-o pe aleea din parc. Era o zi obișnuită. Oare cum va fi arătând una neobișnuită?

Ieșisem cu Atena la plimbare și ajunsesem în dreptul băncii mele preferate. În fiecare zi, aceleași gesturi, același parc, aceeași alee...

M-am așezat și am început să privesc, admirativ, la femeile frumoase care se perindau prin fața ochilor mei. Prima a fost, ca de obicei, aceeași blondă interesantă, micuță de statură, care, trecând pe lângă mine, și-a lăsat umbra să-mi mângâie picioarele. Cea de-a doua a fost o brunetă insipidă. Desigur, nu puteam să i-o spun, aș fi fost extrem de nepoliticos.

Apoi a venit EA.

La început, nu m-am uitat către alee. Așteptam ca umbra ei să-mi atingă picioarele. Curios lucru, însă, nu a făcut-o. Abia atunci Atena a mârâit gros. Surprins de această obrăznicie, m-am uitat atent în urmă-i. Avea părul castaniu, ușor ondulat, și era tunsă scurt. Pielea albă constrasta plăcut cu ochii violeți, pe care i-am văzut mult mai târziu, după ce am oprit-o.

Mai întâi, s-a mirat: cine eram eu, cel care aveam îndrăzneala de a o privi așa? Dar ea, ea cine era, în fond?

În fine, nu toate întrebările sunt suficient de importante ca să primească un răspuns. Cel mai curios mi se părea faptul că nu avea umbră și asta m-a deranjat cel mai mult. De ce trebuia să fie ca mine? Dintotdeauna, mi-am dorit să fiu SINGURUL. UNICUL.

Așa că am atins-o, ca să mă lămuresc dacă, într-adevăr, posedam aceeași structură. S-a sfărâmat, transformându-se în cioburi minuscule, ca un parbriz de autovehicul. Speriat, mi-am retras mâna deîndată. Fără să-mi dau seama, realizasem încă o Stingere. Nu, nu era ca mine. Atinsesem destul de multe femei până acum, ca să-mi dau seama imediat de asta.

Am strigat la Atena și am trimis-o acasă, să-mi aducă o pungă. Am adunat cioburile într-o grămăjoară și am stat de pază, ca să nu fie împrăștiate de cineva, din greșeală.

Dintotdeauna am avut vise frumoase, dar, asemeni oricăror alte vise, dificil de transpus în practică. A trebuit să mă chinuiesc multă vreme, dar mă încuraja ideea că nu fac asta în zadar.

Astăzi, chiar și la mult timp după ce operațiunea de restructurare s-a încheiat, mă simt încă fericit, privind-o cum pleacă ascultătoare la plimbare, cu Atena, prin parc.

Uneori, viața poate să fie foarte frumoasă. Ce păcat că acest *uneori* înseamnă o periodicitate haotică!

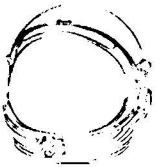

Depanatorul

Un urlet străbătu încăperea, se strecură printre crăpăturile ușii, prin care se iteau raze firave de lumină și se pierdu în vacarmul străzii. Instrumentul căzu, cu zgomot surd, pe masa mâncată de carii, strivind insecta care-l sâcâise pe Meșter în ultimele minute.

Își aprinse o țigară, spunându-mi, în timp ce se așeza pe scaun: „Gata, poți să pleci!". Am rămas câteva clipe nemișcat, uitându-mă fix la el: nu înțelegeam. Apoi am zbughit-o afară, trântind ușa de perete. Aceasta mă însoți pe scări, cu scârțâitul ei răgușit.

Mi-am aprins și eu o țigară, dintr-un pachet mototolit, aflat în buzunarul de la spate. Am făcut un pas, doi și gândurile pe care le crezusem rătăcite printre aburii anesteziculuiprinseră să se rânduiască, ascultătoare, sub frunte. Mai simțeam încă în nări mirosul acru de mucegai al încăperii de-abia părăsite.

Hmm... și când te gândești că era gata-gata să ajung un ratat. Una din milioanele de ființe pierdute pentru umanitate, grăbite să-și vândă entitatea (și, odată cu ea, matricea spirituală) oricărui Ambulant, pentru numai un amărât de sol.

Am tras adânc din tubul subțire al țigării, zâmbind. La urma-urmei, avusesem noroc, un noroc chior; altfel, nu pot să-mi explic

cum a reușit anunțul acela anost să-mi rețină atenția, din masa de reclame multicolore: „Repar suflete de orice calitate. A se adresa Meșterului Marcus, din sectorul Cron 50. Informații gratuite la orice oficiu de deplasări cronozofice."

Frumos spus, n-am ce comenta: „Repar suflete de orice calitate". Acum îmi vine să râd de fericire, deși mă cam îneacă fumul. A fost exact ca în reclamă, mi l-a reparat. Adică, mai bine zis, mi l-a schimbat cu totul. Dureros, ca o înlocuire de organe, însă eficient, simt asta chiar și în clipa de față. Eficient și, mai ales, scump. Vă puteți numai imagina de câți soli ai nevoie ca să faci o călătorie din îndepărtatul secol 80, în evul întunecat al secolului 52? Cred că nu prea...

Privesc în jur și realizez că mă dor ochii. Trecătorii mă ocolesc, nepăsători, privindu-mă apatici din bulele lor translucide de transport individual. Acolo, sus, în atât de îndepărtatele Secole Superioare, m-am zbătut vreme de aproape trei luni ca să rezolv un lucru pentru care cineva din Elită nu ar fi pierdut mai mult de o zi: obținerea aprobării pentru o deplasare cronozofică, fără menționarea scopului. Cu asta m-au înnebunit cel mai tare – scopul. Simțiseră Ei că era ceva în neregulă cu solicitarea mea. Aranjează cu Ei, aranjează cu cei de la serviciu, cu cei de la Oficiul de simultaneitate, cu... Dumnezeule, câtă tevatură! Iar când, în sfârșit, totul s-a terminat, a urmat altă distracție: pregătirile de călătorie. Păi, sigur, când ești aproape terminat ca om, trebuie să te pregătești, nu glumă, deoarece orice schimbare poate fi fatală. Până la urmă, nu poți pleca așa, pur și simplu, nu e o călătorie de plăcere. Și nici una de afaceri.

În fine, bine că s-a terminat. După operație te simți ca un nounăscut. Sau cam așa ceva.

Am aruncat țigara pe pavajul de cristal, fără să țin seama de protestele Sfinxerului cu ochi multicolori, din intersecție. M-am răsucit pe călcâie și am apucat-o, cu pași rari, către clădirea Oficiului. Mă simțeam ușoară, parcă pluteam pe deasupra străzii, care începuse să lucească policrom, în lucoarea slabă venită din subteran.

Nici nu mi-am dat seama când am ajuns în Cronostație. Automatul de identificare a matricei spirituale bâzâia stins, chiar la intrare. Am scanat *tim*-ul cu datele personale și am așteptat, în liniște, să-l proceseze. Mă și vedeam ajunsă acasă, coborând puțin distrată din capsula de călătorie. Nerăbdarea făcea să îmi furnice degetele, iar sufletul cel nou fremăta ca o năframă în bătaia vântului. Din starea de visare mă scoase însă sunetul strident al automatului. Sirena Siguranței...

Nici n-am reușit să mă dezmeticesc bine, că m-am și trezit înșfăcată de mâini și de picioare, înghesuită în cilindrul paralizor și forțată să trec în mâlul grețos al somnului. Când m-am trezit, aveam în gură un gust leșios. Un Legalizator cibernetic îmi luă un interogatoriu formal, apoi îmi confirmă bănuielile cele mai negre: bătrânul Meșter era doar un Ambulant abil, care-și realiza afacerile necurate în Secolele Inferioare pentru a scăpa de legislația aspră a lumii din care veneam. Sufletul pe care mi-l transplantase era, bineînțeles, de contrabandă și, pentru că o a doua operație pe matrice nu mai era posibilă, trebuia să rămân aici până la dezagregarea trupului. După care Legalizatorii urmau să-l recupereze și să-l expedieze înapoi, în căutarea posesorului inițial.

Văzându-mi, probabil, deznădejdea de pe chip, Legalizatorul s-a aplecat spre urechea mea și m-a asigurat că, dacă aveam puțin noroc, iar suturile nu fuseseră bine efectuate, s-ar fi putut ca totul să se termine mai repede decât credeam.

Și chiar așa s-a și întâmplat. Când m-am trezit, după prima noapte de detenție, durerile începuseră să se facă simțite. Moșul mă înșelase de două ori! Mi-am amintit de țigările sale parfumate – drogul ieftin al uitării. Peste liniștea coborâtă prin conductele refrigeratorului mi s-a năzărit că aud un refren cunoscut. Buzele mi s-au mișcat fără voie, în timp ce începusem deja să fredonez străvechea melodie a contrabandiștilor de suflete:

„Tra-la-la, tra-la-la,
Cu suflet de tinichea,
Nu se trece granița..."

Strigoiul

de Dan Ninoiu

Motto:
„Denn die Toten reiten schnell"
(*„Căci morții iute aleargă"*, Burger, „Lenore")

1. Chiar și acum, când trecerea timpului m-a transformat într-un bărbat în toată puterea cuvântului, sărit de patruzeci de ani, nu îmi poate ieşi din minte ciudata întâmplare petrecută în trecuta-mi copilărie, undeva, pe la țară. Acel eveniment care mi-a marcat copilăria s-a petrecut într-un sătuc anost și total lipsit de perspective, omis pe nedrept din cărțile de istorie, după memorabila șarjă din nouă sute șaiș'pe, ocazie cu care se prăpădiseră aproape toți bărbații așezării. Era locul unde bunicii mei, părinții mamei, îşi duceau traiul liniştit, între seceriş, Crăciun şi Paşte.

Datorită unor neînțelegeri pe care mama le avusese, în acele vremuri, cu tata, mai precis cu modul acestuia de a-și organiza și prioritiza viața, aşa cum aveam să aflu mai târziu, am fost nevoit să o urmez la țară și să-mi petrec o copilărie de neuitat printre gâjâitul gâştelor, cotcodăcitul găinilor şi lătrăturile lui Guba, un câine costeliv, despre care nimeni nu îşi mai amintea prin ce împrejurare ajunsese să se pripășească prin curtea noastră.

Satul în care crescusem se numea Robăneşti și nu era neapărat mare. Era un sat construit după cum cunoaştem că se construiesc toate satele de pe la noi: o mulțime de case îngrămădite unele într-altele, aşezate de-a lungul şoselei principale, de

altfel singura asfaltată, drum care venea dinspre Pieleşti şi mergea mai departe, spre Popânzăleşti, Beneşti şi Viişoara. Aşezat în valea formată dintre două dealuri molcome, printre care trece leneşul pârâu Teslui, Robăneştiul constituia o atracţie de nerefuzat, îndeosebi toamna, în vremea în care se culegeau viile. În acea perioadă apăreau, în maşinile personale, o grămadă de foşti fii ori fiice ale satului, atraşi de culorile pastelate ale pomilor încărcaţi de roade ori de bogăţia recoltelor de legume, în special de gogoşari, care aduseseră localităţii o faimă de necontestat.

Aceştia zăboveau o vreme, dar niciodată mai mult două zile, perioadă în care ulițele satului se animau, umplându-se de larma copiilor ce descopereau pentru prima dată joaca în mijlocul frumuseților naturii, asta în timp ce adulții abia își găseau timp să se bucure de revederea cu vechii amici ai copilăriei lor. După cele câteva zile petrecute departe de confortul urban, își făceau sarsanalele și își umpleau portbagajele ba cu niște sticle pline ochi cu must proaspăt, ba cu roadele pământului, îndesate prin tot felul de plase și ștergare, petrecuți cu privirea de bătrânii lor părinți, până când colbul stârnit de Dacia cumpărată în urmă cu doi ani pe ceareul de la cooperativă se reaşeza liniştit pe astfalt.

Mai exista, tot atunci, pentru cei rămaşi în urmă, cârciuma lui Drăguceanu, nea Nelu, cum eram eu povățuit să-i spun, că doar era vecinul nostru şi nu se putea să nu-i zic *„săru' mâna, nea Nelule!"* de fiecare dată când treceam pe lângă dânsul. Şi, de asemenea, mai existau şi o mulțime de alte lucruri frumoase pe care nu le pot descrie acum, întrucât m-ar îndepărta prea mult de la cele ce doresc să vă povestesc în rândurile care urmează.

Sătenii erau oameni foarte credincioşi, din câte îmi aduc eu aminte, mai ales că bunicul meu, țârcovnic la biserica din sat, se întorcea de la fiecare slujbă de duminică ori de la vreo înmormântare ori pomană, încărcat cu partea lui din bunătățile pe care oamenii le dăruiau oamenilor bisericii. Îl aşteptam de fiecare dată, cu o nerăbdare crescândă, să intre în curte, să îmi

ciufulească părul și să-mi zică *„oare ce pozne ai mai făcut azi, măi pezevenghiule?"*, pentru ca, după ce își deșerta desaga, mamaie să mă ospăteze din pulpele de pui delicioase, dar și din colivă, din care ar fi urmat să capăt câteva linguriță dulci numai dacă fusesem cuminte pe parcursul zilei.

Pentru coliva cu care se întorcea bunicul de la pomeni eram în stare să mă port ireproșabil o zi întreagă, fără să mai alerg prin ogradă după găini ori după rațe până ce acestea nu se mai puteau ține pe picioare din cauza oboselii. Ori fără să vărs puțină țuică, din aceea pe care mamaie o păstra la capătul patului pentru a-și frecționa membrele amorțite și din care bunicul mai obișnuia să pună o dușcă, pe ascuns, în strachina câinelui. Acesta o lipăia pofticios, pentru ca apoi să umble amețit toată ziua prin curte, cu chef de joacă, lăsându-se ciugulit de găini și lătrând fără nicio noimă, până când, obosit de activitate, cădea lat prin vreun ascunziș al curții și adormea pe loc.

Răsplata pentru că nu făceam niciunul din aceste lucruri urma să fie o farfurie pe care mamaie îmi punea câteva linguriță cu desertul meu preferat, coliva. Numai că în acea zi de Răpciune, *„cad copiii pe tăciune"*, după cum obișnuia să spună mamaie, completând luna cu o poezioară despre care afirma că o știe de la buna ei, tataie nu veni acasă prea curând. Iar atunci când a venit, nu era nici singur și nici nu a sosit pe picioarele lui, ci adus pe brațe de alți oameni din sat. Bunicul avea ochii închiși, fața schimonosită și, după felul cum se agita mamaie și cu mama pe lângă el, mi-am dat seama că nu mai era o șmecherie de-a lui, ca atunci când se juca de-a trânta cu mine și se prefăcea mort, prăbușindu-se inert pe spate. Chemat în graba mare, doctorul se recunoscu în scurt timp depășit de situație: *„Cum s-a întâmplat?"*, îi întrebă el atunci pe cei din jur. *„Iaca, din senin i-a venit așa, ca o sfârșeală"*, îi răspunse nea Giuruc, unul din cei care îl aduseseră acasă pe brațe. *„S-a prăbușit dintr-odată la pământ, fără să ne așteptăm, că în tot timpul slujbei fusese bine, cântase, ținuse ritmul la rugăciune... noi am crezut că a*

leşinat", mai completă el. *„A murit,* îi răspunse doctorul. *A făcut stop cardiac şi a murit pe loc, fără durere."*

Când au auzit acestea, mama şi mamaie s-au pus pe un plâns aşa cum nu le auzisem până atunci. Era mai degrabă un urlet, amestecat cu tânguiri, fraze întretăiate şi spuse neclar, parcă în fugă.

A fost pentru prima dată când am auzit pe cineva bocind.

2. Înmormântarea a avut loc la câteva zile după decesul bunicului, pentru că pregătirile au durat ceva timp. Nu mai văzusem niciodată aşa de multe rude adunate la un loc. Unchi, mătuşi şi verişori veniseră din diverse colţuri ale ţării – din Galaţi, Ploieşti ori Bucureşti, oraşe care, la acea dată, nu ştiam că există, cu atât mai puţin pe unde se găsesc. Îmi închipuiam însă că se aflau foarte departe, pentru mine ele reprezentau capătul lumii, aşa cum America era deja un fel de altă planetă.

Mama chiar a spus atunci că doar pe la nunţi şi pe la înmormântări ce se mai pot aduna cu toţii, să se mai vadă unii cu alţii şi să îşi mai povestească de-ale lor. S-a mâncat apoi la pomană şi s-a băut, în memoria decedatului. Ba chiar unii dintre ei s-au încins mai apoi, s-au mai certat ori s-au mai tachinat, au fost nişte lucruri la care eu am asistat cu gura căscată de uimire şi curiozitate, întrucât nu mai participasem niciodată la un astfel de eveniment. Apoi, târziu, pe seară, totul s-a terminat, iar rudele noastre, unchi, mătuşi, verişori ori ce grad de rudenie or mai fi fost cu bunicul, s-au împrăştiat pe la casele ori rosturile lor, uitând ceea ce fusese şi având grijă la ce va fi.

Pentru mine, totul devenise confuz şi în acea seară am început să mă smiorcăi şi eu, întrucât începusem să pricep că dispariţia bunicului avea să mă afecteze direct, în sensul că nu voi mai primi de la nimeni, în fiecare duminică, o farfurie cu colivă, aşa cum mă obişnuise el. Iar sub această impresie puternică m-am vârât sub plapumă, căutând să mă strâng cât mai mult pentru a-mi înăbuşi durerea. Şi atunci mi s-a părut că îl

aud pe bunicul mergând pe afară, îi recunoşteam paşii grei, târşâiţi, *„mai ridică şi tu picioarele alea, măi moşnege, că parcă vrei să ari pământul"*, îi făcea mamaie observaţie din când în când. Bunicul nu se supăra, ci doar răspundea invariabil, de fiecare dată, rânjind pe sub mustăţi *„ia fă bine să taci, femeie, ăstea-s treburi bărbăteşti"*. Atunci mamaie, repezită într-un mod atât de dur, îi mai replica *„o să ajungi să mergi desculţ, să râdă tot Robăneştiul de tine"*, şi îi întorcea îmbufnată spatele, intrând în bucătărie.

În acea noapte am recunoscut în vis paşii bunicului. Mi s-a părut că l-am auzit cum a dat ocol casei ori cum se plimba prin curte şi m-am mirat foarte că nici măcar pe Guba nu l-am auzit lătrând. Apoi, se făcea că în visul meu îi aud glasul cum îmi cânta, ca de fiecare dată când mă îmbăia: *„Auraş, păcuraş, scoate apa din urechi, că ţi-oi da parale vechi, şi-ţi voi bate dobele şi-ţi voi prinde fetele"*, iar apoi vocea acestuia a tăcut, ca să-mi apară o senzaţie de greutate, care aveam impresia că mă apasă pe piept. Repet, poate că visam şi poate că îl visasem, însă mi s-a părut că îl aud pe bunicul cum se căznea cu o greutate mare, cum încerca să o ridice şi cum mă implora să-l ajut. Îl auzeam gâfâind şi parcă îl vedeam luptându-se cu o greutate mult prea mare pentru el, care îl apăsa şi căreia nu îi mai putea face faţă.

3. A doua zi de dimineaţă mama, mamaie şi unchiul Fănel, rămas şi el peste noapte în casa părintească, erau extrem de îngânduraţi. Păreau a fi preocupaţi de ceva anume, iar după ochii ce li se roteau jur-împrejur, vioi, mi-am dat seama că erau foarte speriaţi. I-am auzit de câteva ori pronunţând cuvântul *„cimitir"*, dar şi întrebându-se *„cu copilul ce-o să facem?"*.

Răspunsul bunicii a fost ferm, hotărând că o persoană anume, mai exact mama, ar trebui să rămână acasă cu mine, întrucât ea pleacă imediat prin sat, după oameni, după doctor şi după popă. Iar a doua zi de dimineaţă, la prima oră, eu şi mama trebuia să fim pregătiţi ca să prindem cursa de şapte şi să mergem departe, la oraş.

Ei bine, am aflat mult mai târziu că mamaie, împreună cu unchiul Fănel, cu popa, cu doctorul, dar şi cu alţi oameni din sat, au mers la cimitir. Acolo l-au dezgropat pe bunicul, desfăcându-i sicriul. Înăuntru, mortul avea poziţia schimbată faţă de cum fusese îngropat, adică l-au găsit acum aşezat într-o dungă, vânăt la faţă, cu gura larg deschisă şi cu ochii deschişi mari, aproape ieşiţi din orbite.

Toţi s-au tras un pas îndărăt, speriaţi. *„E strigoi"*, a îngăimat atunci cineva, şi imediat popa a şi început să recite descântecele speciale pentru astfel de cazuri. Medicul, însă, mai tare de înger, s-a apropiat şi a cercetat atent cadavrul, apoi s-a ridicat şi a spus că, din câte îşi dă el seama, bunicul prezenta simptome clare de asfixiere.

— *Probabil,* a explicat el mai departe, *a fost numai în stare de moarte clinică, trezindu-se după ce a fost înmormântat. Poate chiar primul cui bătut în coşciug să-l fi trezit, iar până să realizeze ce i se întâmplă şi să strige după ajutor, toată lumea era departe. Atunci a început să se răscucească, încercând să iasă, şi tot aşa s-a zbătut până când, rămânând fără aer, a murit asfixiat.*

— *Dar cum se face că l-am auzit azi-noapte, că i-am auzit paşii prin curte ori pe prispă?* l-a întrebat atunci bunică-mea.

— *N-aş putea fi sigur,* răspunse doctorul, *dar ştiu că oamenii, în situaţii limită, devin emiţători telepatici. Iar cei la care se gândeşte el, cei apropiaţi lui, îi receptează fără voia lor toate senzaţiile prin care trece. Asta e tot ce v-aş putea furniza ca explicaţie ştiinţifică.*

— *Şi paşii?* a insistat mamaie. *I-am auzit paşii pe prispă.*

— *Nimic real, poate să fi fost doar nişte simple păreri,* a sunat răspunsul. *Când eşti într-o stare emoţională deosebită, auzi zgomote de la sute de metri, mai ales dacă e linişte profundă, cum e noaptea la noi în sat.*

Mamaie nu s-a lăsat însă convinsă de explicaţiile doctorului şi a ţinut cu tot dinadinsul ca tradiţia locurilor să se respecte. Mai exact, obiceiurile acestor pământuri cereau ca celor consideraţi strigoi să li se aplice un tratament simplu şi sigur: înfigerea unui ţăruş de lemn în inimă, şi apoi cadavrul să fie în-

mormântat la loc. Ceea ce au şi făcut, iar sângele proaspăt, deşi negru şi oleacă vâscos, i-a țâșnit mortului prin nas şi pe gură, împroşcându-i pe cei mai apropiați.

În acea noapte nu am mai auzit niciun fel de pas pe prispă ori prin ogradă. Am adormit ascultând vântul care bătea destul de puternic şi care, de altfel, a şi trântit vreo unealtă uitată de bunica pe prispa casei noastre, ori vreun ghiveci cu muşcate.

4. Nici nu se luminase de ziuă când mama a intrat la mine în cameră, m-a trezit şi a început să mă îmbrace, întrucât eu, cu ochii cârpiți de somn, nu eram în stare să mă închid la niciun nasture. Am îmbucat ceva destul de frugal și la mare repezeală, *„haidereți, grăbiți-vă odată, să prindeți cursa"*, ne tot îndemna de la spate mamaie.

Până la urmă, am reuşit să isprăvim bucatele ce fuseseră puse pe masă şi am ieşit pe prispă, unde eu, mai mult târându-mi picioarele, m-am lovit de ceva şi am căzut. Mama şi mamaie s-au repezit, îngrijorate, să mă ajute. M-am ridicat şi, deşi nu mai țin minte, eram mult prea mic ca să-mi amintesc toate amănuntele, mi s-a părut că amândouă au albit când am ridicat de jos un țăruș de lemn, mânjit cu sânge negru şi vâscos.

Ilustrație de Laurențiu Butuc

Cu prudență, despre Inteligența Artificială

de Cristian Român

În ultimii ani asistăm la o adevărată înflorire a ceea ce se numește „inteligență artificială". Deși încă este departe de inteligența roboților lui Asimov (vă reamintesc că prima sa povestire din seria „Eu, Robotul" a fost publicată în 1940), inteligența artificială din zilele noastre are rezultate remarcabile și, foarte probabil, ea va schimba profund civilizația umană, într-un viitor care nu este prea îndepărtat.

Aș începe cu o mică observație. Deși inteligența artificială e puțin înțeleasă de către publicul larg, ea este extrem de populară. Asta face ca unele firme să o folosească pentru promovarea propriilor produse. De exemplu, OralB a lansat de curând o periuță de dinți care e însoțită de o aplicație despre care se spune că este bazată pe inteligența artificială. Nici vorbă de așa ceva! Periuța este echipată cu niște senzori care transmit informații către aplicația din telefonul mobil. Acestea sunt comparate cu anumite valori impuse dinainte și ți se spune dacă periajul a durat suficient, dacă presiunea exercitată de perie asupra danturii a fost în limite normale etc.

Inteligența artificială se bazează pe învățarea automată (*machine learning*) și/sau pe învățarea profundă (*deep learning*). Vă dau un exemplu simplu. Haideți să presupunem că dorim să realizăm un algoritm pentru recunoașterea scrisului de mână. Probabil că

prima idee care ne vine în minte ar fi să stabilim de la început niște reguli de recunoaștere a fiecărei litere în parte. Pare a fi o chestie simplă, dar nu e așa. Litera „a" scrisă de mine poate să difere profund de litera „a" scrisă de dvs. sau de către oricine altcineva. Pentru fiecare dintre variantele literei „a" trebuie să realizăm algoritmi specifici de recunoaștere, o chestie complicată și consumatoare de timp de calcul. Mai avem o variantă. Oferim mașinii un număr foarte mare de texte scrise de mână și o lăsăm să „învețe" singură să recunoască literele și cuvintele din manuscrise. Desigur, tot va fi nevoie să construim un algoritm complicat pentru „educarea" mașinii, dar odată ce este pus la punct, el va putea fi folosit pentru multe alte aplicații care se bazează pe inteligența artificială.

Aici apare o problemă importantă și, din punct de vedere SF, înspăimântătoare. Odată ce a fost lansat în execuție algoritmul de învățare, lucrurile evoluează extrem de complex în interiorul mașinii. Practic, algoritmul scapă de sub controlul programatorului. Putem vedea că ea „învață" să ia anumite decizii, dar nu cunoaștem în detaliu calea prin care a ajuns la ele. Chiar dacă mașina ia decizii corecte în milioane de situații, rămâne posibilitatea ca ea să evolueze, în timp, către luarea unor decizii greșite.

De ce ar fi înspăimântătoare această problemă? Inteligența artificială este dezvoltată în prezent și pentru aplicații militare. Imaginați-vă o armă autonomă, de exemplu, un UCAV (*Unmanned combat aerial vehicle*, Vehicul Nepilotat pentru Luptă Aeriană). Dotată cu inteligență artificială, ea va putea lua propriile decizii în timpul misiunilor de luptă. Chiar dacă UCAV-ul a fost bine „instruit", el va putea evolua în procesul de învățare, astfel încât să atace și obiective care nu prezintă o amenințare, de exemplu, obiective civile. Lucrurile se complică și mai mult atunci când avem de-a face cu arme care posedă o mare putere de distrugere.

De altfel, în urmă cu doi ani, Stephen Hawking trăgea un semnal de alarmă în ceea ce

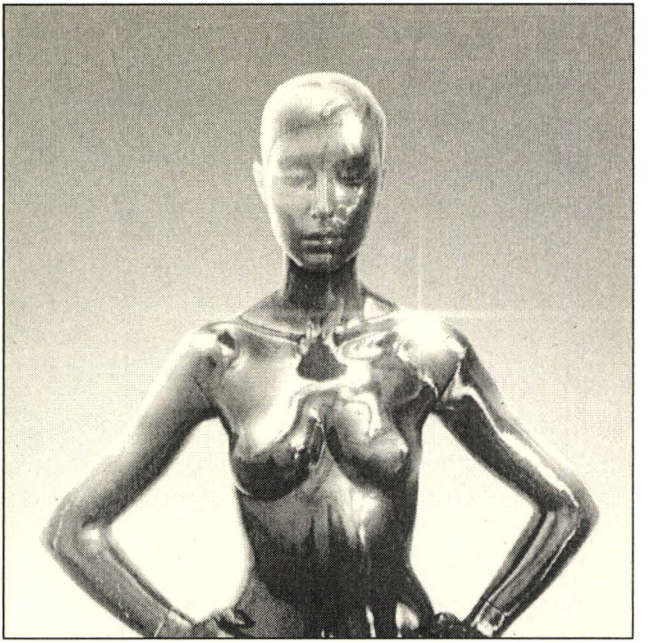

Ilustrație de Andrei Nicolescu

privește inteligența artificială: „Succesul în domeniul inteligenței artificiale ar putea fi cel mai mare eveniment din istoria civilizației umane. Sau ar putea fi cel mai rău. Pur și simplu, nu știm. Nu știm dacă vom fi ajutați de către inteligența artificială sau dacă vom fi distruși de ea. Câtă vreme nu vom învăța să ne pregătim pentru ea și să evităm riscurile potențiale, inteligența artificială ar putea să devină cel mai rău eveniment din istoria civilizației. Ea aduce cu sine pericole cum ar fi armele autonome sau perturbări dramatice în economie."

Oricât de spectaculoase ar fi rezultatele obținute de mașinile bazate pe inteligență artificială (de exemplu, în anumite domenii medicale au performanțe similare cu cele ale medicilor experimentați) trebuie să o privim cu un entuziasm prudent. Oricât de performantă ar fi inteligența artificială, deciziile importante trebuie să aparțină, în final, celei naturale, umane.

ADERCA, Felix
(1891 - 1962)

Scriitor român născut în localitatea Puieşti (lângă Bârlad), din fostul judeţ Tutova. Poet, prozator, dramaturg, publicist, critic literar şi estet. F.A. este numele de lucru al cetăţeanului român de etnie evreiască Froim Zelig Aderca. Familia are o origine materială modestă şi peregrinează destul de mult prin ţară. Din această cauză, viitorul scriitor îşi face studiile secundare la Colegiul Naţional de la Craiova. Între 1940-1960, e funcţionar în Ministerul Muncii, iar apoi director în Direcţia învăţământului artistic din Ministerul Artelor.

În literatură pătrunde prin intermediul cenaclului „Sburătorul", criticul Eugen Lovinescu fiind, de fapt, naşul său literar. Sub îndrumarea puternicului său mentor, tânărul F.A. experimentează, printre primii în ţara noastră, formulele narative proustiene şi joyciene. Dintre contemporani, manifestă o mare admiraţie pentru opera lui Tudor Arghezi, al cărui adjunct la direcţia revistei „Bilete de papagal" devine în scurt timp după ce fac cunoştinţă. Ca prozator, colaborează la numeroase reviste de orientare modernistă – „Flacăra", „Sburătorul", „Vremea", „Adevărul", „Realitatea ilustrată", „Contimporanul" etc.

Debutează în 1910 cu versuri, în revista „Noua Revistă Română". În următorii doi ani publică numeroase volume de poezie: „Motive şi simfonii" (1910), „Stihuri venerice" (1912), „Fragmente şi romanţe" (1912), „Reverii sculptate" (1912).

Debutul în proză se petrece tot în 1910, cu volumul „Naţio-

nalism? Libertatea de a ucide", semnat cu pseudonimul Oliver Willy. Din acest moment, proza devine pentru el un vast câmp de experiențe literare, care oscilează între realismul crud, cu accente naturaliste, și analitismul de factură proustiană.

Scrie mai multe romane psihologice și are chiar și câteva tentative de proză absurdă: „Țapul" (1920), „Domnișoara din strada Neptun" (1921), „Omul descompus" (1925), „Femeia cu carnea albă" (1928), „1916" (1936), „Revolte" (1945). În domeniul absurdului, publică miniromanul „Al doilea amant al doamnei Chatterley" (1933; cu pseudonimul Cliford Moore).

„Aventurile domnului Ionel Lăcustă-Termidor" (1932) nu e un roman de factură SF, dar în el există un capitol „Pastorală", unde F.A. introduce elemente de scenariu *viitorist*. Într-o manieră parodică, textul propune în câteva tablouri de efect o oglindă a conflictelor posibile pe un Pământ suprapopulat și divizat d.p.d.v. social între atlantizii intelectuali și continentalii care practică munci manufacturiere, producând bunuri pe care le utilizează primii. Perfect adaptați la condițiile de viață, atlantizii și-au pierdut, treptat, membrele, prin atrofiere, trăind suspendați în colivii de bambus, întrețesute în rețele deasupra oceanelor, între ghețari plutitori; în schimbul hranei și a unor facilități de tip intelectual, atlantizii sunt mari producători și consumatori de artă; ei anticipează un fel de involuție a speciei spre regnul vegetal, în timp ce continentalii, rămânând prinși în efortul cotidian al muncii productive, reprezintă elementul activ, care pare să supraviețuiască oricăror vicisitudini. Într-un final haotic și bulversant, continentalii se hotărăsc să-i suprime pe atlantizi și, într-un sabotaj de proporții planetare, vor produce scufundarea republicilor de bambus, eliberând coliviile plutitoare de ghețarii de care sunt ancorate.

„Orașele înecate" (1936; reluat, în 1966, sub titlul „Orașele scufundate") este unul dintre primele romane SF românești reușite. Publicat inițial sub formă de foileton, în revistele „Reporter" și „Realitatea ilustrată", el este o operă cu caracter anticipativ, un „roman viitorist" (G. Călinescu), bazat pe abstractizarea speculației și a ironiei. Opera este concepută

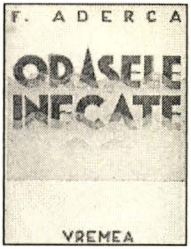

sub forma unui vis, a cărui acțiune se petrece într-un viitor îndepărtat (anul 5000), într-un București plin de zgârie-nori, trenuri aeriene și vapoare care acostează la cheiurile Dâmboviței. Cele două personaje care declanșează onirismul sunt destul de convențional conturate: Ioan Doicin este un banal operator de cinematograf, iar Ri, soția sa, este de profesiune floristă. Dorind să-i facă o surpriză plăcută soției, Doicin trece fără voie în lumea extraordinar de realistă a viitorului din vis. Elementul oniric aduce în primplan o societate umană amenințată cu stingerea, din cauza unor motive de ordin catastrofic – Soarele se stinge treptat, iar temperatura la suprafața Terrei scade considerabil, făcând uscatul nelocuibil. Treptat, omenirea se retrage în patru enorme structuri de sticlă, construite pe fundul oceanelor, coloniile submarine Hawaii, Cap-Verde, Ceylan și orașul excesiv industrializat din Pacific, Mariana. Departe de condițiile naturale în care a apărut și s-a format, omul se devitalizează. În noile condiții de existență pseudoacvatică, ființele umane încep să capete trăsături fizice stranii, asemănătoare până la un punct moluștelor. Regresul acesta biologic, în loc să fie o adaptare care să-i ajute supraviețuirea, constituie un semnal care anunță moartea iminentă a speciei și lipsa unui viitor planetar. Cu trupurile ajunse asemenea unor lujere plăpânde, stilizate, privilegiații acestei civilizații agonizante sunt asemenea unor păpuși din ceară moale, care prezintă grave probleme sangvine. Numai truditorii din Mariana mai amintesc, prin anatomia lor primitivă, de aceea a omului trăitor pe uscat. Locuitorii abisurilor își presimt instinctiv sfârșitul. Deoarece temperatura din interiorul sferelor scade continuu, din cauza faptului că acumulatorii se golesc de energie, penumbra care domnește aici se îngroașă, iar locuitorii bâjbâie prin tuneluri, semnalându-și prezența prin beculețe montate pe frunte. Dincolo de amenințarea naturii, ro-

manul anticipează un profund conflict social și rasial: de o parte se găsesc *hawaienii* albi, cu orgoliul superiorității lor intelectuale, iar de cealaltă se află *marianii* negri, muncitori disciplinați, dar nu foarte evoluați spiritual. Acceptați cu dezgust de o comunitate ce nu se poate lipsi de munca și produsele lor, ei simt că vor fi sacrificați de hawaieni la cel dintâi semnal al unei amenințări mai serioase. Dezorientată și dezbinată profund, disperata umanitate din orașele scufundate încearcă cu disperare soluții antagonice pentru a se salva de la stingere: fanaticul inginer White propune continuarea retragerii din calea frigului, prin săparea de galerii spre straturile adânci ale Pământului, cu prețul tuturor sacrificiilor posibile, în vreme ce oponentul său, inginerul Xavier, un alt fanatic, pledează pentru perfecționarea mijloacelor de zbor și strămutarea umanității pe o altă planetă. Descoperind formula fizică a declanșării energiei atomice, acesta reușește să-și pună planul în aplicare și părăsește Terra la bordul unui aparat stratosferic, însoțit de secretara sa, în vreme ce White rămâne să-și ducă până la capăt tentativa de avansare spre centrul încă fierbinte al Pământului, adunând în jurul său pe cei care mai speră încă într-o salvare extremă. Remarcabilă frescă a unei societăți viitoare, supusă stresului adaptării forțate la un mediu închis și perfect izolat de exteriorul dușmănos (o viziune premergătoare orașelor supraterane închise sub cupolă, imaginate de Isaac Asimov), opera lui F.A. constituie primul pilon important al literaturii românești SF moderne. Ca și în cazul altor narațiuni ale scriitorului, romanul aparține esteticii expresioniste, al cărui final prezintă o dezvoltare cosmică și apocaliptică.

Pseudonim utilizat – Leone Palmantini.

Alte opere: „Sânge închegat" (1915), "Pastorală" (1928), „Mic tratat de estetică" (1929), „Feeria baletelor" (1947), "X-0, romanul viitorului" (1932), „Magellan" (1948), „În valea marelui fluviu" (1955; roman preistoric), „Amiralul oceanului, Cristofor Columb" (1957); piese de teatru: „Antractul" (1913), „Floarea de mac" (1923), „Sburător cu negre plete" (1923), „Muzică de balet" (1971), „Teatru" (1974).

SUMAR

Editorial

1 – Invitație în viitor
Aurel Cărășel

Proză SF

5 – Stația viselor
Liviu Surugiu

33 – Bucnrești
Ovidiu Vitan

45 – Dincolo de fereastră
Florin Purluca

51 – Ionia, ucenica
Daniel Timariu

65 – Aparatul de multiplicat paradoxuri
Aurel Cărășel

69 – Newton Park
Gwydrin Florindore

Medalion

78 – Cioburi
Simona Vlădăreanu

79 – Depanatorul
Simona Vlădăreanu

Fantastic

82 – Strigoiul
Dan Ninoiu

Science

89 – Cu prudență, despre Inteligența Artificială
Cristian Român

Dicționar de Autori SF

92 – Felix Aderca
Aurel Cărășel

Revista CSF
Anul I, nr. 1/2019

Colecția Science-Fiction
ISSN — 2668-1862

Editată de:
PAVCON M.O. Grup SRL

Editor: **Constantin D. Pavel** – redactia@colectiasf.ro
Redactor-șef: **Aurel Cărășel** – redactorsef@colectiasf.ro
Redactori : **Anamaria Borlan, Florin Purluca, Daniel Timariu, Florin Giurcă, George Sauciuc, Boris Velimirovici, Dodo Niță**
Design & Grafică: **Andrei Nicolescu**
Coperta: **Andrei Nicolescu**

Abonamente și Comenzi:
www.colectiasf.ro / www.pavcon.ro
031.100.80.70 / 0727.77.80.06

Colecția Science-Fiction PAVCON

Peste 100 de cărți SF, exclusiv autori români!

Descoperă-le pe toate pe pavcon.ro !

ISSN 2668-1862

www.colectiasf.ro

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

și

[redacted]

CN Pluto (București)

2025